

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 12/2021

Cena \$ 2.50

DECEMBER 2021

Narození Ježíše Krista, našeho Spasitele

Vidím vnitřek onoho ubohého kameného útulku, kde Maria s Josefem našli útočiště, dělice se zvířaty o jejich úděl. Ohýnek podřimuje, podobně jako jeho strážce. Maria na svém lůžku zlehka pozvedá hlavu a rozhlíží se. Vidí Josefa s hlavou skloněnou na prsa jako by uvažoval, a pomyslí si, že únava přemohla jeho dobrou vůli zůstat vzhůru. Maria se usmívá úsměvem plným dobroty. Posadí se a poklekne. Modlí se se zářivým úsměvem na tváři a s rukama rozepjatými téměř do kříže, s dlaněmi vztaženými vzhůru a kupředu. Potom se hluboce sklání v modlitbě ještě hlubší. V předlouhé modlitbě.

Josef se probouzí. Vidí, že oheň málem uhasíná a chlív je téměř v temnotě. Přihodí pár snítek a plamen se opět oživuje. Přikládá na něj větší větve, pak ještě větší větve, neboť chlad pokojné zimní noci je dotěrný. Když se oheň dobře rozhoří a vydává dost světla, Josef se otočí. Vstává a přibližuje se k lůžku. „Maria, ty nespíš?“ ptá se. Maria odpoví: „Modlím se.“

Josef nechce podlehnout spánku, a tak pokleká u ohně a modlí se. Při modlitbě si rukama zakrývá tvář. Oddálí je jen, aby přiložil na oheň, a pak se opět ponoří do své zanícené modlitby. Mimo praskot ohně a občasné zadunění oslova kopyta není slyšet nic.

Trhlinou ve stropě proklouzne svazek měsíčních paprsků. Připadá mi jako nehmotná stříbrná čepel, která se vydala hledat Marii. Pomalu se prodlužuje, jak měsíc stoupá po obloze, a konečně ji dosahuje. Hle, už dospívá k hlavě modlící se Marie. Vytváří kolem ní oslnivě bělostnou svatozář.

Maria pozvedá hlavu jakoby na zavolání z nebes a opět pokleká. Och, jak je to zde krásné! Maria pozvedá svou hlavu jakoby rozzářenou bílým světlem měsíce a proměněnou úsměvem, který už není pouhým lidským úsměvem. Co vidí? Co slyší? Co zakouší? Jen ona sama by mohla říci, co vidí, slyší, zakouší ve vrcholné hodině svého Mateřství. Já si pouze uvědomuji, že světlo kolem ní roste, roste, roste. Řeklo by se, že sestupuje z Nebes, že vyzařuje z ubohých věcí, které ji obklopují, že především vyzařuje z ní samotné.

Její tmavomodrý šat má teď barvu nebesky něžné pomněnkové modři, ruce a tváře nabývají azurového odstínu, jako by

byly prozařovány ohněm nesmírného jasněho safíru... Ten se stále rozptyluje po věcech, odívaje, pročištěje, sdílí s nimi svou nádheru.

Z Mariina těla vystupuje stále více světla a pohlcuje ono měsíční světlo, a dalo by se říci, že k sobě přitahuje všechno, co přichází z Nebes. Od nynějška právě ona je Opatrovnící Světla, ona, která má toto Světlo dát světu. A toto zářivé, neodolatelné, nezměnné, věčné, božské Světlo, které bude právě světu dáno, se ohlašuje úsvitem, procitnutím, vzbuzením světla s chórem zářivých atomů, který se rozrůstá a rozvíjí jako příliv stoupající, stoupající v nesmírných oblacích kadidla, které sestupují jako přívál, které se vzdouvají jako lodní plachtoví...

Klenba pokrytá trhlínami, pavučinami, vyčnívajícími úlomky sutin, které drží pohromadě jakoby zázrakem, černá, zakouřená, odpudivá, vyhlíží najednou jako klenba královského paláce. Každý kámen je kvádrem ze stříbra, každá trhlinka jasně opálu, každá pavučina baldachýnem protkaným stříbrem a diamanty. Veliká ještěřka, spící mezi dvěma kamennými kvádry, připadá jako smaragdový náhrdelník zapomenutý tam nějakou královnou. Hrozen spících netopýrů vyzařuje vzácný jas onyxu. Seno visící z horních jeslí už není suchou trávou, jsou to nitky čistého stříbra, chvějící se ve vzduchu s grácií poletujících kadeří. Dolní jesle z hrubého dřeva jsou pojednou kvádrem zahnědlého stříbra. Stěny jsou pokryty brokátem, kde bělost hedvábí mizí pod vrstvami vetkaných perel. A země... Co je teď země? Krystal prosvětlený bělostným světlem. Úlomky připomínající zářivé růže rozhozené po zemi na znamení pocty a z děr jsou drahocenné poháry, z nichž se rozlévají arómata a parfémy.

A světlo sílí stále více. Oči ho už nemohou snést. V něm, jakoby pohlcena závojem rozžhaveného světla, mizí Panna... a vynořuje se z něho Matka.

Ano, jakmile se světlo stává mým očím snesitelné, vidím Marii s jejím novorozeným synem v náručí. Malé, růžové a boubelaté Děťátko, které se zmítá a třepe ručkama velkýma jako růžové poupě a nožičkama, jež by se pohodlně vešly růží do kalichu; které pláče chvějivým hlasem přesně stejným, jako je hlas právě naro-

zeného jehňátka, otvírá ústa červená jako malá lesní jahoda, ukazuje svůj jazyček, opírající se o růžové patro; které pohybuje svou hlavičkou tak plavou, že málem připadá jako bez vlasů, malou kulatou hlavou, kterou Maminka přidržuje dlaní jedné ruky, zatímco hledí na svoje Děťátko a obdivuje ho, plačíc a smějíc se zároveň, a sklání se, aby ho políbila, ne na nevinnou hlavičku, ale doprostřed prsou, pod nimiž se skrývá srdíčko, které bije, které bije pro nás... tam, kde jednoho dne bude rána. Jeho Matka svým čistým polibkem Neposkvrněné tuto ránu předem obvažuje.

Vůl probuzený jasně povstává za velkého šramocení kopyty a bučí. Osel pozvedá hlavu a hýká. To je probudilo světlo, ale já si spíš myslím, že chtěli pozdravit svého Tvůrce za sebe a za všechna zvířata.

I Josef, který se modlí jakoby ve vytržení a s takovým zanícením, že je vzdálen všemu, co ho obklopuje, se zachvěje, a mezi prsty, jimiž si zakrývá tvář, vidí prostupovat zvláštní světlo. Odkrývá si tvář, pozvedá hlavu, obrací se. Marii mu zakrývá stojící vůl, ale Maria ho volá: „Josefe, pojd’.“

Josef přibíhá, ale při pohledu na tuto podívanou se pln úcty zastavuje jako zasažený bleskem a na místě klesá na kolena. Maria však naléhá: „Pojd’, Josefe.“ Levou rukou se vzepře na seně a pravou přidržuje Dítě, které tiskne k svému srdci, povstává a zamíří k Josefovi, který se přibližuje jen váhavě, neboť bojuje mezi touhou přistoupit blíže a strachem z toho, aby se nechoval neuctivě.

U lůžka se oba manželé setkávají a hledí na sebe a pláčou štěstím. „Pojd’,“ říká Maria, „nabídněme Ježíše Otcí.“

Podle vidění Marie Valtorty

Byla to italská vizionářka (1897-1961), která patří k nejvýznamnějším omilostněným duším všech dob. Posledních 28 let svého života byla trvale upoutána na lůžko. V letech 1943-1947 na něm napsala desetisvazkové dílo o životě Ježíše Krista, který jí dal vidět nejdůležitější události ze svého života i života své Nejsvětější Matky.

*Foto na titulní straně:
Nový Betlém pro kostel
naši České misie v Chicagu*

Ukolébavka

Dnes ráno jsem měla líbezný budiček. Ještě v polospánku jsem zaslechla velice čistý hlas, tiše zpívající pomalou ukolébavku:

Zlaté obláčky, které připadáte jako stádo Pánovo.
Na rozkvetlé louce je jiné stádo a dívá se.
Ale i kdybych měla všechna stáda, která jsou na zemi,
tím beránkem, který je mi nejdražší,
budeš vždycky jen ty.
Hajej a spinkej a neplač už.

Na nebi jsou tisíce jiskřivých hvězd a dívají se.
Ó, necht' už nepláčou tvé líbezné zorničky.
Tvé safírové oči jsou hvězdami mého srdce.
Tvůj pláč je mou bolestí.
Ó, neplač už.
Hajej a spinkej a neplač už.

Všichni zářiví andělé, kteří jsou v Ráji,
pro tebe, nevinného splétají korunu,
aby se radovali z tvé tváře,
ale ty pláčeš a chceš svou Maminku,
aby ti říkala hajej, dadej, hajej, dadej.
Hajej a spinkej a neplač už.

Nebe už růžoví svítáním
a Maminka stále bdí, abys neplakal.
Až se probudíš, řekneš: „Maminko!“
„Můj Synu,“ odpovím a políbím tě
a s mlékem ti dám lásku i život.
Hajej a spinkej a neplač už.

Bez Maminky nemůžeš být, i když sníš o Nebi.
Pojď, pojď, usneš pod mým závojem.
Můj klín ti bude polštářem
a moje paže kolébkou.
Neboj se ničeho, neboť jsem u tebe.
Hajej a spinkej a neplač už.

Já budu s tebou vždycky.
Vždyť jsi mého srdce životem.
Už spí - řeklo by se květ položený do klína.
Už spí - tak budme potichu,
vždyť možná vidí Otce na Nebi.
To vidění osušuje slzy mému Ježíši.
Už hají a spinká a nepláče.

Vypovědět půvab této scény je nemožné. Je to jen matka kolébající dítě. Ale jaká Matka a jaké Dítě! Můžete si pomyslet, kolik roztomilosti, kolik lásky, kolik čistoty a kolik nebeského bylo obsaženo v této malé, veliké, přeněžné scéně, na níž mi zůstává radostná vzpomínka...

Marie Valtorta

MARIA PORODILA
SPASITELE SVĚTA

★
DÍTĚ
SE NÁM NARODILO
SYN BOŽÍ
JE NÁM DÁN

Letošní svátky Vánoční,
ať Vám přinesou chvíle
radostné a pokojné.
V novém roce 2022
lásku, svornost
a všeho hojnost

Vám přeji a do Boží ochrany
Vás i Vaše blízké svěřuji
český a slovenský misionář z Chicaga

Mons. Dušan Mladík

Fr. Stanislav Bondas

LITURGICKÁ ČTENÍ

4. neděle adventní - 19. prosince 2021

1. ČTENÍ - Mich 5, 1-4a

Čtení z knihy proroka Micheáše.

Toto praví Hospodin: „A ty, Betléme Efratský, maličký jsi mezi judskými rody, z tebe mi vyjde ten, který bude vládcem v Izraeli, jeho původ je od pradávna, od věčnosti. Proto je Hospodin opustí až do doby, kdy rodička porodí; potom se zbytek jeho bratrů vrátí k synům Izraele. Bude stát a pást v Hospodinově síle, ve velebnosti jména Hospodina, svého Boha, oni pak budou požívat míru, neboť jeho moc se rozšíří až do končin země. On sám pak bude pokojem.“

2. ČTENÍ - Žid 10, 5-10

Čtení z listu Židům.

Bratři! Když Kristus přicházel na svět, řekl: „Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravils mi tělo. V celopalech a v obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy.“ Po prvních slovech: „dary ani oběti, celopaly ani oběti za hřích jsi nechtěl a neměls v nich zálibu“ - a přece to všechno se obětuje podle Zákona - hned dodává: „Tady jsem, abych plnil tvou vůli.“ To první ruší, aby ustanovil to druhé. A touto „vůlí“ jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy.

EVANGELIUM - Lk 1, 39-45

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně! Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“

Slavnost narození Páně 25. prosince 2021

1. ČTENÍ - Iz 9, 1-3. 5-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Lid, který chodil ve tmě, vidí velké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů. Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoj ne- bude konce; bude vládnout na Davidově trůně a v jeho království, aby je upevnil a utvrdil právem a spravedlností od tohoto času až navěky! Způsobí to horlivost Hospodina zástupů.

2. ČTENÍ - Tit 2, 11-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvázně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

EVANGELIUM - Lk 2, 1-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích.“ A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení.“

Když andělé odešli od pastýřů do nebe, řekli si pastýři mezi sebou: „Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil!“ Pospíchali tam a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Svátek Svaté Rodiny - 26. prosince 2021

1. ČTENÍ - 1 Sam 1, 20-22. 24-28

Čtení z první knihy Samuelovy.

Anna počala, a když uplynul čas, porodila syna, dala mu jméno Samuel a pravila: „Od Hospodina jsem si ho vyžádala.“ Muž Elkan a celá jeho rodina odešli, aby obětovali Hospodinu výroční oběť a splnili svůj slib. Ale Anna neodešla. Řekla totiž svému muži: „Přivedu chlapce, až ho odstávím, aby se ukázal před Hospodinem a zůstal tam navždy.“ Když odstávila Samuela, přivedla ho s sebou do Hospodinova domu v Silo, s tříročním býčkem, s jednou měřicí mouky a s měchem vína; chlapec byl ještě malý. Porazili býka a přivedli chlapce k Helimu. Anna řekla: „Prosím, můj pane, jako že jsi živ, můj pane, já jsem ta žena, která stála tady u tebe a modlíla se k Hospodinu. Za tohoto chlapce jsem se modlíla, a Hospodin vyslyšel mou žádost, jak jsem ho prosila. A proto také já ho ode- vzdávám Hospodinu na všechny dny, po které bude živ - je ode- vzdáný Hospodinu.“ I klaněli se tam Hospodinu.

2. ČTENÍ - 1 Jan 3, 1-2.21-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Milovaní, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám to nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

EVANGELIUM - Lk 2, 41-52

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíšovi rodiče putovali každý rok do Jeruzaléma na velikonoční svátky. Když mu bylo dvanáct let, vydali se tam na svátky jako obvykle. A když ukončili sváteční dny a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, a jeho rodiče to nepozorovali. V domnění, že je ve skupině poutníků, ušli den cesty; teprve potom ho hledali mezi příbuznými a známými. Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a hledali ho. Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí uprostřed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky. Všichni, kdo ho slyšeli, žasli nad jeho chápavostí a nad jeho odpověďmi. Když ho rodiče uviděli, cílí se zarazili a jeho matka mu řekla: „Dítě, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali.“ Odpověděl jim: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v tom, co je mého Otce?“ Ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říci. Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci. Ježíš pak prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí.

Matky Boží, Panny Marie

1. ledna 2022

1. ČTENÍ - Nm 6, 22-27

Čtení ze čtvrté knihy Mojžišovy.

Hospodin řekl Mojžišovi: „Řekni Árónovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: 'Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoj!' Budou vzývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám.“

2. ČTENÍ - Gal 4, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galat'anům.

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

EVANGELIUM - Lk 2, 16-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i dítě položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

Slavnost Zjevení Páně - 2. ledna 2022

1. ČTENÍ - Iz 60, 1-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Vstaň, rozsviť se Jeruzaléme, neboť vzešlo tvé světlo a Hospodinova velebnost září nad tebou! Hle, tma zahaluje zemi a temnota národy, nad tebou však zazáří Hospodin, jeho velebnost se zjevuje nad tebou. Národy budou kráčet v tvém světle a králové v tvé vycházející záři. Rozhlédni se kolem a podívej se: ti všichni se shromáždili, přišli k tobě. Zdaleka přicházejí tvoji synové, na zádech jsou přinášeny tvoje dcery. Spatříš to a zazáříš, radostí se zachvěje a rozšíří tvé srdce, neboť tě zalije bohatství moře, přinesou ti statky národů. Záplava velbloudů tě přikryje, dromedáři z Midjanu a Efy, přijdou všichni ze Saby, přinesou zlato a kadidlo, rozhlásí Hospodinovu slávu.

2. ČTENÍ - Ef 3, 2-3a. 5-6

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Slyšeli jste, že Bůh mě pověřil pracovat pro vás na díle milosti. Ve zjevení mi totiž bylo oznámeno to tajemství. V dřívějších dobách to lidé tak nevěděli, ale nyní to bylo odhaleno z osvětlení Ducha jeho svatým apoštolům a kazatelům mluvícím pod vlivem vnuknutí: že totiž také pohané mají stejná dědická práva, že jsou údy téhož těla a že stejně i jim platí ona zaslíbení skrze Ježíše Krista, když uvěří kázání evangelia.

EVANGELIUM - Mt 2, 1-12

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ Když to uslyšel král Herodes, ulekl se a s ním celý Jeruzalém. Svolal všechny velekněze a učitele Zákonu z lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Řekli mu: „V Betlémě v Judsku, neboť tak je psáno u proroka: 'A ty, Betléme v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu.'“ Tehdy si Herodes tajně zavolał mudrce a zcvrubně se jich vyptal na dobu, kdy se ta hvězda objevila, poslal je do Betléma a řekl: „Jděte a důkladně se na to dítě vyptejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“ Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle - hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili jinou cestou do své země.

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 25. listopadu 2021

Carolina

Třicet let a tisíc čísel

Caroliny zpravodajského servisu studentů žurnalistiky Univerzity Karlovy

Dnes je to tak snadné, tak samozřejmé zjistit na pár dotyků nebo kliknutí, co se děje třeba na druhé polokouli. Svět a aktuální informace z něj se smršly do mobilního telefonu v kapse. Ovšem ještě o roky dřív, než vnikly dnes zavedené a sledované značky online zpravodajství iDnes.cz, Novinky.cz či Aktuálně.cz, se z Československa rozletěla do světa Carolina, první elektronické periodikum v zemi. Je tomu přesně třicet let, shodou okolností vychází tisící číslo tohoto zpravodajského servisu, který připravují studenti žurnalistiky na Fakultě sociálních věd.

„Na poměrně dlouhou dobu se stala významným informačním zdrojem pro celou řadu uživatelů, zejména čtenářů pobývajících či žijících v zahraničí, a pro tehdejší studenty oboru žurnalistika prvním opravdovým simulátorem reálné novinářské práce. Museli v daném čase vyrobit potřebné zprávy, uspořádat vydání a odbavit je. Co víc, dostávali reálnou zpětnou vazbu od skutečných čtenářů. To byl pokrok ve výuce novinářství do té doby u nás nevídaný,“ vzpomíná Jan Jiráček, tehdy vedoucí Katedry cizích jazyků, jenž se podílel na vydávání anglické verze.

Po celých třicet let se unikátní projekt pojí především se jménem Ludmily Trunečkové, spoluzakladatelky a dlouholeté editorky jednotlivých vydání, která se studenty prvních roč-

níků připravuje v rámci předmětu Žurnalistická tvorba. Za tři dekády Caroliny kolem ní a také jejím přičiněním vyrostla řada předních českých novinářů či respektovaných mediálních odborníků.

První číslo Caroliny se datuje do 1. listopadu 1991. Carolina byla prvním elektronickým periodikem v Československu. Vycházet česky i anglicky v době, kdy ještě nebyly běžné vymoženosti internetu a pro lidi v zahraničí bylo emailové zpravodajství velmi cenné a také se tím podporovala jazyková vybavenost studentů žurnalistiky. Nebylo to jednoduché. Na začátku se studenti seznamovali s počítači, doma měl svůj jen málokdo. Anglicky už dnes bohužel Carolina nevychází.

Carolina byla a navzdory technologickým změnám, které provázejí poslední téměř tři dekády dodnes je unikátním projektem ze dvou zásadních důvodů.

Zprvu, Carolina vznikla jako zpravodajský servis poskytovaný studenty a obsahově garantovaný fakultou a na poměrně dlouhou dobu se stala významným informačním zdrojem pro celou řadu uživatelů – zejména čtenářů pobývajících či žijících v zahraničí. V první třetině 90. let 20. století bylo ve světě k dispozici poměrně málo informací o českém prostředí a Carolina tím, že byla k dispozici ve velmi jednoduché a uživatelsky přijatelné podobě v prostředí internetu, tuto mezeru efektivně zaplnila a stala se autentickým – opravdu zpravodajským – zdrojem informací.

Zadruhé, Carolina se stala pro tehdejší studenty oboru žurnalistika prvním opravdovým „simulátorem“ reálné novinářské práce. Studenti museli v daném čase vyrobit potřebné zprávy, uspořádat vydání a odbavit je. Co víc, dostávali reálnou zpětnou vazbu od skutečných čtenářů. To byl pokrok ve výuce novinářství do té doby u nás nevídaný.

Carolina by nevznikla bez nadšení a práce nejen studentů, ale i pedagogů. Mezi skutečné zakladatelské osobnosti Caroliny nepochybně patří Dr. Ludmila Trunečková, Ph.D., která rozpoznala vzdělávací potenciál Caroliny a s obrovskou vervou se pustila do jejího budování. S neustálé přicházejícími a odcházejícími studenty to byl a je úkol vskutku náročný. Ludmila Trunečková dokázala Carolinu vystavět jako neustále se obměňující studentský redakční tým a patří jí uznání těžko vyjádřitelné slovy. Zapomenout nelze ani na dr. Václava Trojana, který se s odhodláním a nadšením pustil v první třetině 90. let do budování počítačové sítě fakulty a důležitost Caroliny si dobře uvědomoval a její rozvoj prosazoval a podporoval.

Carolina je více než dvě desetiletí také hlavním zdrojem „Zpráv z vlasti“, které přinášíme pravidelně našim čtenářům v Hlasech národa. Všem redaktorům Caroliny děkujeme za jejich práci a k 30. výročí činnosti zpravodajského servisu blahopřejeme a budoucím tvůrcům Caroliny přejeme mnoho úspěchů.

Politické události

Česko si 28. října připomínalo vznik Československa.

Vyznamenání se ani letos nepředávala

Ve čtvrtek 28. října se po celé republice konaly oslavy

103. výročí vzniku samostatné Československé republiky. Po loňské pauze se opět uskutečnil pietní akt na pražském Vítkově. Prezident Miloš Zeman se z důvodu hospitalizace tradičních akcí nezúčastnil. Hrad odložil předávání státních vyznamenání na 1. ledna, zveřejnil však jména oceněných.

Tento rok prezident rozhodl o ocenění celkem 29 osobností. Řád bílého lva, nejvyšší státní vyznamenání, udělil herečce Jiřině Bohdalové, kosmonautovi Vladimíru Remkovi a in memoriam podnikateli Petru Kellnerovi, československému pilotovi Alexandru Hessovi a britskému politikovi Alfredu Duff Cooperovi. Řád Tomáše Garrigua Masaryka obdržel epidemiolog Karel Raška, medaili Za hrdinství pak prezident ocenil například českého velvyslance v Afghánistánu Jiřího Balouna a in memoriam štábní praporčici Michela Tichou. Medaili Za zásluhy získá 20 osobností, mimo jiné judista Lukáš Krpálek, hudebník Karel Vágnér a in memoriam režisér František Filipčík či ekonom Michal Mejstřík.

U Národního památníku na Vítkově položili věnce u hrobu Neznámého vojína premiér Andrej Babiš, předseda Senátu Miloš Vystrčil nebo ministr obrany Lubomír Metnar. Prezidenta zastoupil náčelník Vojenské kanceláře prezidenta republiky Jan Kaše. Z rozhodnutí hlavní hygieničky se ceremoniál konal bez přítomnosti veřejnosti.

Večer média vysílala projev premiéra Andreje Babiše. Hovořil mimo jiné o pandemii nemoci covid-19, růstu cen energií a ve stavebnictví, budoucí vládě a postojích České republiky v rámci Evropské unie. Popřál také Miloši Zemanovi brzké uzdravení, v závěru pak vyzval občany k očkování.

V Praze si lidé připomínali vznik samostatného Československa také na Hradčanském náměstí u sochy Tomáše Garrigua Masaryka nebo na náměstí Pod Emauzy u pomníku československých legionářů. Na akci pořádané Českým svazem bojovníků za svobodu vystoupil bývalý prezident Václav Klaus.

Koalice Spolu a PirSTAN se dohodly na programu a ministerstvech

Budoucí vládní koalice Spolu a Pirátů se Starosty a nezávislími se v úterý 2. listopadu shodla na společném programovém prohlášení. Během následujícího týdne schvalovaly obě koalice finální podobu koaliční smlouvy a souhlasily s ní všechny strany. Vedení ODS a hnutí STAN dohodu schválilo už ve čtvrtek 4. listopadu, v pátek se přidali TOP 09 a lidovci. Piráti o tom skutečnými vnitrostranickou rozpravou od pátečního rána 6. listopadu a následně hlasování skončili v pondělí 8. listopadu večer. Ten den také byla koaliční smlouva odepsána. Bylo také oznámeno rozložení nového kabinetu.

Vláda má mít 18 členů proti stávajícím 15, premiérem bude předseda ODS Petr Fiala. 17 ministerských postů bylo rozděleno takto: Koalice Spolu (ODS, TOP 09, KDU-ČSL) si jako silnější uskupení vyjednala 10 ministrů. Případnou jí ministerstva financí, obrany, práce a sociálních věcí, dopravy, zdravotnictví, zemědělství, životního prostředí, kultury, spravedlnosti a přibude ministr pro vědu a výzkum. Koalice PirSTAN obsadí ministerstva vnitra, průmyslu, školství a zahraničí, také ministerstvo pro místní rozvoj a digitalizaci a bude mít i nově definovaného ministra pro legislativu a ministra pro EU. Tři noví

ministři budou tzv. bez portfeje. To znamená, že nebudou mít pod sebou ministerstva. To se týká ministrů pro vědu a výzkum, legislativu a pro evropské záležitosti. Tyto pozice už v minulosti existovaly. „Chci zdůraznit, že nevytváříme žádné nové úřady, žádná nová ministerstva, ale pro lepší koordinaci některých činností jsme se rozhodli pověřit některé členy vlády konkrétními úkoly,“ řekl na tiskové konferenci Fiala. V následujících dnech byla oznámena i jména navržených ministrů.

„Je potřeba co nejrychleji řešit problémy, které lidi trápí, a vyvést Českou republiku z krize, do kterých se dostala – zdravotní, ekonomické a hodnotové,“ pronesl Fiala před podpisem koaliční smlouvy. „Chceme, aby se tady dobře žilo všem generacím, proto nezapomínáme na ochranu přírody a klimatu. Nepřicházíme vládnout, ale spravovat tuto zemi,“ dodala předsedkyně TOP 09 Markéta Pekarová Adamová.

Ustanovení Poslanecké sněmovny, slavnostní sliby poslanců a nové vedení v čele s Pekarovou Adamovou

Nově zvolení poslanci se poprvé sešli na ustavující schůzi v pondělí 8. listopadu a hned první den slavnostně složili slib a ve středu je čekala volba vedení. Favorizovanou kandidátkou na předsedkyni dolní komory byla Markéta Pekarová Adamová (TOP 09), neshody se objevovaly zejména v souvislosti s místopředsedy.

Pondělní schůzi řídil bývalý předseda Radek Vondráček (ANO), jako první také složil slib, poté k němu podle abecedy přicházeli ostatní zákonodárci. Plénium sledovalo čtyřicetiminutový ceremoniál ve stoje, po něm se ještě shodlo, že mandátový a imunitní výbor

bude mít 16 členů. Znovu se poslanci sešli ve středu k volbě vedení dolní komory. V boji o nejvyšší post chtěl Pekarovou Adamovou vyzvat Karel Havlíček, nominant ANO, jeho šance na úspěch však nebyly příliš vysoké. „Uvědomujeme si počty, ale na druhou stranu se domníváme, že bychom měli bojovat,“ řekl. Poslanci mu ale kvůli současné funkci ministra průmyslu, obchodu a dopravy ani účast ve volbě neumožnili. Dle ústavy nemůže být předseda sněmovny současně ministrem.

Spory vyvolávala také volba místopředsedů. Dle návrhu pětikoalice jich mělo být šest, tedy o jednoho více než v minulém volebním období. Dva posty měly připadnout hnutí ANO, zástupci koalice však odmítli kandidaturu Vondráčka, bývalého předseda sněmovny. Vznikající vláda mu vytýkala především návštěvu u prezidenta republiky v nemocnici. Dále nechtěla ve vedení Sněmovny zástupce z SPD, kteří ale toto rozhodnutí považovali za neférové. „Když s nimi (s pětikoalicí) souhlasíte, tak jste demokrat, když s nimi nesouhlasíte víc než půl milionu občanů (co nás volili), tak ty hlasy chtějí hodit do koše. To není normální,“ prohlásil Tomio Okamura, předseda SPD. Podle Petra Fialy (ODS) pro SPD už místo místopředsedy nevychází.

Předsedkyní Sněmovny byla podle očekávání zvolena Pekarová Adamová (TOP 09). Jejími zástupci budou Jana Mráčková Vildumetzová (ANO), Jan Skopeček (ODS), Jan Bartošek (KDU-ČSL), Věra Kovářová (STAN) a Olga Richtarová (Piráti). Jedno místo je zatím neobsazené. Ani ve druhém kole neuspěli Vondráček a Okamura.

Premiér Andrej Babiš (ANO)

podal 11. listopadu po skončení ustavující schůze Sněmovny demisi. Vláda v demisi bude úřadovat až do ustanovení vlády nové.

Prezident pověřil Petra Fialu jednáním o nové vládě

Prezident Miloš Zeman chtěl původně pověřit sestavením kabinetu Andreje Babiše (ANO), ale oba se nakonec shodli, že tento krok nemá smysl, protože by Babiš nedosáhl ve sněmovně potřebný počet hlasů k jejímu schválení a předem prezidentovi oznámil, že by toto jmenování ani nepřijal. Následně prezident hovořil s předsedou ODS Petrem Fialou, který hlavu státu při videokonferenci informoval, že v koalici Spolu a PirSTAN panuje shoda na programových principech a že jsou formace připravené co nejdříve sestavit vládu. „Já ze své strany udělám vše pro to, aby tato vláda vznikla co nejrychleji,“ sdělil prezident. V úterý 9. listopadu pak Fialu jednáním o nové vládě pověřil. Po propuštění z jednotky intenzivní péče na rehabilitační oddělení nemocnice přijal ve středu 17. listopadu prezident Miloš Zeman lídra koalice SPOLU a předsedu ODS Petra Fialu, který mu představil jak má vypadat nová vláda. Zeman mu oznámil, že bude jmenován premiérem 26. listopadu na zámku v Lánech. Prezident projevil přání se se všemi kandidáty na ministry před jejich jmenováním postupně setkat. Zeman má podle Fialy výhrady k jednomu z navržených jmen, šéf ODS však odmítl říci, o koho jde.

Prezident Miloš Zeman propuštěn z jednotky intenzivní péče

Lékaři ve čtvrtek 4. listopadu přesunuli prezidenta Miloše Zemana z jednotky intenzivní péče na rehabilitační oddělení.

veřejnost o tom informovala mluvčí pražské Ústřední vojenské nemocnice Jitka Zinke. Podle lékařského konzilia ale není schopen se plně věnovat svým funkcím. O prezidenta se v nemocnici starají od 10. října. „Prezidentův stav i nadále vyžaduje hospitalizaci a v tento moment mu neumožňuje věnovat se naplno pracovním povinnostem,“ oznámil novinářům vedoucí konzilia Tomáš Zima. Chirurg Pavel Pafka řekl Radiožurnálu, že Zeman má chronické onemocnění (cirhózu) jater. To podle konzilia znemožňuje stanovit další prognózu, jelikož je „těžko léčebně ovlivnitelné“. Také má zavedenou výživovou sondu do žaludku. Zeman sám v rozhovoru pro Frekvenci 1 uvedl, že se cítí „naprosto normálně“ a už měsíc nekouří, přičemž důvodem jeho hospitalizace bylo to, že mu „nechutná jíst a špatně mu tráví“, což je podle Pafka „součást příznaků jeho onemocnění“. V reakci na zlepšení zdravotního stavu zmínil předseda Senátu Miloš Vystrčil (ODS) postoj k aktivaci článku ústavy 66, protože podle něj „některé pracovní povinnosti je schopen vykonávat, to znamená minimálně ty nejdůležitější“. V Rádiu Impuls se vyjádřil i dosluhující premiér Andrej Babiš (ANO): „Já si myslím, že je schopen pracovat úplně normálně.“

16. listopadu 2021 v pražské Ústřední vojenské nemocnici navštívila prezidenta Miloše Zemana slovenská prezidentka Zuzana Čaputová, která do Prahy přijela na pozvání předsedy českého Senátu Miloše Vystrčila. Prezidentka Čaputová pak v Hlavním sále Valdštejnského paláce, sídla Senátu, horní komory Parlamentu obdržela stříbrou pamětní medaili a v jednacím sále uskutečnila besedu se studenty.

Ekonomika

Pro dlužníky začíná milostivé léto a tím i cesta z problémů

Exekutorská komora vede okolo 4,5 milionu řízení téměř proti 700 tisícům dlužníků. Části z nich by se mohla týkat biblicky pojmenovaná akce milostivé léto. Každý, kdo dluží státu, kraji, obci či jimi vlastněným organizacím, má jedinečnou šanci ulehčit svému závazku, a to až do 28. ledna příštího roku.

Milostivé léto funguje na principu úhrady pouze původního dluhu a poplatku exekutorovi. Úroky i penále, které kvůli nesplacení původní částky navýšily celkový dluh, se prominou. Pokud tedy počáteční dluh dosahoval několika stovek korun (například jako pokuta za jízdu načerno) a vlivem nesplacení se celková částka vyšplhala do tisíců, zaplatí dlužník jen původní pokutu a poplatek exekutorovi, jehož výše je 908 korun. Autoři zákona si spolu s neziskovými organizacemi, které pracují s lidmi ve finanční tísní, slibují od akce úbytky exekucí.

Přestože by se událost mohla týkat až 300 tisíc dlužníků, experti odhadují, že se do ní zapojí jen zlomek. „První důvod je, že se to spousta lidí vůbec nedozví,“ uvedl pro Českou televizi ředitel Institutu prevence a řešení předlužení Radek Hábl. V Karlovarském kraji, který se dlouhodobě potýká s vysokým počtem exekucí, se proto někdy zapojují přímo samy obce a snaží se, aby se o akci dozvědělo co nejvíce lidí. V Českých Budějovicích pak chystají letákovou kampaň. Podle Hábla milostivé léto také nevyužijí lidé s více exekucemi, a poté ti, kteří nedokážou zaplatit jistinu.

Naopak spoluautor milosti-

vého léta Marek Výborný (KDU-ČSL) v něm vidí „nabídnutou ruku ze strany státu“ a věří, že jej využijí statisíce lidí. Větší úspěch akce by mohl přijít se zapojením některých soukromých organizací, přestože tuto povinnost nemají. Záměr zúčastnit se milostivého léta už avizovaly společnosti ze skupiny PPF Home Credit a Air Bank. Nejistý je zatím postoj zdravotních pojišťoven, například VZP čeká na rozhodnutí ministerstva spravedlnosti.

Kurzovní listek

19. 11. 2021 (střed)

EUR, 1	25,415
Kanada, 1	17,829
USA, 1	22,549

Kultura

Zemřel zpěvák a skladatel Miroslav Žbírka

Ve středu 10. listopadu ve věku 69 let zemřel populární slovenský zpěvák a hudebník Miroslav Žbírka, zvaný Meky. Příčinou jeho úmrtí byl komplikovaný zápal plic. Vydal přes tři desítky desek v Česku, na Slovensku a v Německu, koncertoval téměř po celém světě. Žbírka se narodil 21. října 1952 v Bratislavě slovenskému otci Šimonu Žbirkovi a anglické matce Ruth Galeové. Zpíval ve slovenštině i angličtině, jeho celoživotní hudební láskou byli Beatles.

Byl zakládajícím členem skupiny Modus s Janem Lehotským a Marikou Gombitovou. V roce 1977 získali společně zlatou bratislavskou lyru s písničkou Úsmev. Mezi jeho nejznámější písničky patří 22 dní, Balada o poľných vtáčkoch, Biely kvet a Atlantída. V roce 1981 si Žbírka s Gombitovou zahráli společně také v muzikálu Neberte nám princeznu.

V roce 1981 společně s multi-

instrumentalistou Lacem Lučeničem Modus opustil a založil skupinu Limit. O rok později 1982 získal Zlatého slavíka, po Waldemaru Matuškoví byl teprve druhým zpěvákem, který dokázal porazit Karla Gotta.

Na počátku devadesátých let moderoval pořad Rhythmick, kde mnozí diváci poprvé v životě zhlédli zahraniční videoklipy. V roce 2001 vydal duet s českou zpěvačkou Marthou s názvem Co bolí, to prebolí. Byl obdivovatelem skupiny The Beatles, osobně se setkal s Paulem McCartneym a v legendárním studiu Abbey Road natočil v roce 2018 CD Double Album.

V prosinci 2019 Meky oslavil koncertem v O2 areně čtyřicet let na hudební scéně. Přizval si několik hostů, například zpěvačky Marthu, Magdalenu Šalamounovou a Katarinu Knechtovou a nevidomou klavíristku Ráchel Skleničkovou.

Režiséra Šimon Šafránek se Žbirkou v roce 2020 natočil celovečerní dokumentární portrét „Meky“, který zpěvákův život představuje otevřeně a upřímně.

Letos v březnu Žbírka odehrál v Lucerna Music Baru koncert bez publika, který se streamoval na jeho Facebooku. V zákulisí pak prozradil, že pracuje na nových písničkách.

Poslední rozloučení s muzikantem Miroslavem Žbirkou se konalo ve strašnickém krematoriu v Praze 19. listopadu jen pro pozvané. Přenášeno bylo na Facebooku a na televizní obrazovce před obřadní síní. Jeho fanoušci se mohli na místě zapsat do kondolenčních knih.

Podle:

<http://carolina.fsv.cuni.cz/>

www.idnes.cz

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František navštíví Kypr a Řecko

Papež František v prvním prosincovém týdnu vykoná apoštolskou cestu na ostrov Kypr a do Řecka. Pět dní, devět promluv, dvě homilie a modlitba Anděl Páně - to jsou jen některá čísla, která označují tuto cestu Svatého otce.

Ve dnech 2. až 4. prosince papež navštíví Nikósii, hlavní město Kyperské republiky. V sobotu 4. prosince se z Kypru, třetího největšího ostrova ve Středoziemním moři, odebere do Řecka. Zavítá do hlavního města Athén a zároveň se již podruhé vydá na ostrov Lesbos. Vráti se tam zhruba po pěti letech - poprvé vyhledal migranty v tamních uprchlických táborech společně s konstantinopolským ekumenickým patriarchou Bartolomějem v dubnu 2016. Cesta se uzavře v pondělí 6. prosince. Papež se do zmíněných zemí vydává na pozvání tamních státních úřadů a místní církve.

Svatý stolec zároveň zveřejnil loga a motta obou etap příští papežovy cesty, 35. v pořadí od zahájení Františkova pontifikátu. Dny na Kypru se ponesou v duchu apoštola Barnabáše, patrona tohoto ostrova. Motto „*Utěšuj – či povzbuzuj – nás ve víře*“ se inspiroval jménem tohoto apoštola, které může znamenat syn povzbuzení nebo utěchy (srov. Sk 4,36). Motto řecké části cesty pochází z poselství Svatého otce k 36. Světovému dni mládeže: „*Otevřeme se Božím překvapením, protože On chce, aby na naší cestě zazářilo jeho světlo.*“ V době, kdy Řecko strádá důsledky pandemie a nedávné finanční krize, tato věta vyjadřuje naději, že papežova návštěva vnese paprsek světla do budoucnosti Řecka, země s hluboce zakořeněnou vírou a zářivou minulostí, vysvětlují organizátoři papežské cesty.

Blahořečení tři kapucíni, mučedníci španělské občanské války

Španělé si připomněli tragické události občanské války. Jedním z jejich aspektů bylo brutální pronásledování církve. Během tří let bylo zavražděno přibližně 8 000 kněží, řeholníků a řeholnic. Pro mnohé z nich to byla příležitost svědčit o své víře tváří v tvář mučení a smrti. V Manrese proběhlo v neděli 7. listopadu 2021 blahořečení další skupiny mučedníků z té doby.

Tentokrát byli blahořečeni tři kapucíni: P. Benet da Santa Coloma de Gramenet a dva jeho společníci (Josep Oriol z Barcelony a Domènec da Sant Pere de Ruidebitllets). Všichni pocházeli z Barcelony a okolí. V době vypuknutí občanské války sloužili v klášteře v Manrese. Akta beatifikačního procesu mluví o tom, že byli dobrými kazateli a zpovědníky. To však není důvod, proč jsou dnes v církvi uctíváni jako blahoslavení. V roce 1936 zažili první vlnu pronásledování církve. Jejich klášter obsadily komunistické milice. Kapucíni se rozprchli a našli útočiště u spřátelených rodin. Velmi brzy však byli odhaleni revolučními silami, byli vystaveni ponižování a mučení. Jeden z nich byl dokonce vyzván, aby zapřel svou víru a rouhal se Bohu. Na přelomu července a srpna 1936 byli bez soudu popraveni.

Prefekt Kongregace pro svatořečení, který papežovým jménem předsedal beatifikaci v Manrese, v homilii připomněl, že mučednictví je postoj, který je vyžadován od každého křesťana. Nejde vyhledávání smrti pro víru. To nedělali ani mučedníci z Manresy. Když revoluční vojska obsadila jejich klášter, hledali útočiště

u přátel - připomíná kardinál Marcello Semeraro. Jde spíše o připravenost vydávat svědectví i za cenu proliti krve. Mučednictví je totiž zvláštním dílem Ducha svatého, který činí z věřících svědky, zdůraznil prefekt Kongregace pro svatořečení.

Papež František požehnal tři základní kameny pro město Brno

Papež František v rámci audience 17. listopadu 2021 požehnal tři základní kameny, které se stanou součástí staveb Brna spjatými s osobou Gregora Johanna Mendela. Jeden z nich je určený i pro rekonstrukci Mendlova náměstí. V tiskové zprávě o tom dnes informoval ředitel projektu Mendel organizace Společně Radim Sajbot. S papežem se v Římě setkali zástupci města, Řádu sv. Augustina a také právě organizace, která se stará o popularizaci odkazu světoznámého přírodovědce.

Kameny požehnané papežem mají pro představitele řádu, jehož byl Gregor Johann Mendel opatem, zvláštní význam. Pochází totiž ze základů kláštera, který v roce 1323 založila dvojnásobná královna a manželka českých panovníků Václava II. a Rudolfa Habsburského Eliška Rejčka.

Zatímco jeden z kamenů se stane součástí opraveného Mendlova náměstí, druhý základním kamenem připravovaného monumentu Gregora Johanna Mendela, třetí bude součástí obnoveného Mendlova skleníku, který vznikne na půdorysech toho původního. V zahradách augustiniánského opatství právě archeologové zkoumají základy původního skleníku, kde Gregor Johann Mendel prováděl své pokusy s křížením hrachu a na jejichž výsledcích definoval základy dědičnosti.

Podle náměstka primátorky Petra Hladíka (KDU-ČSL) se žehnání domlouvalo několik měsíců. „*Návštěva u papeže Františka je pro Brno velkou poctou. Jenom to potvrzuje velikost a světový význam osobnosti Gregora Johanna Mendela, jehož 200. výročí narození oslavíme příští rok.*“ uvedl Hladík.

Oznámeno datum svatořečení Charlese Foucaulda

Charles de Foucauld bude kanonizován 15. května 2022 spolu s dalšími šesti blahoslavenými. Datum nyní oznámila Kongregace pro svatořečení.

Kromě proslulého francouzského kněze, který rozseval zrno Božího slova v srdci Sahary budou započteny mezi svaté: indický laik a mučedník **blahoslavený Lazarus, zvaný Devasahayam**, dále francouzský kněz a zakladatel kongregace Otců křesťanské nauky, **bl. César de Bus**, italský kněz **bl. Luigi Maria Palazzolo**, zakladatel kongregace Chudých sester, italský kněz **bl. Giustino Maria Russolillo**, zakladatel Společnosti Božího povolání a kongregace Sester Božího povolání, italská řeholnice **bl. Maria Františka od Ježíše**, zakladatelka kapucínských terciárek v Loanu, a **bl. Maria Domenica Mantovani**, italská spoluzakladatelka a první generální představená Institutu Malých sester Svaté rodiny.

Papež František rozhodl o kanonizaci těchto sedmi blahoslavených již při řádné veřejné konzistoři 3. května letošního roku. Vzhledem k pandemii však tehdy nebylo určeno přesné datum kanonizaci.

Podle zpráv České biskupské konference - www.cirkev.cz

Čeští a moravští biskupové na návštěvě ad Limina v Římě

Zahájení v bazilice sv. Klimenta u hrobu sv. Cyrila

Biskupové Čech, Moravy a Slezska v neděli 7. listopadu přiletěli do Říma, kde pak pobývali týden na návštěvě ad Limina apostolorum. Hned po přiletu navštívili českou Papežskou kolej sv. Jana Nepomuckého a odpoledne společně slavili mši svatou v bazilice sv. Klimenta. Hlavním celebrantem byl českobudějovický biskup Vlastimil Kročil, kázal apoštolský exarcha biskup Ladislav Hučko. Po ukončení bohoslužby se biskupové v liturgickém průvodu odebrali do krypty baziliky, kde se krátce pomodlili u hrobu sv. Cyrila, apoštola Slovanů, a položili kytky k jeho hrobu.

V podzemí baziliky sv. Klimenta u původního hrobu sv. Cyrila

Bohoslužba a modlitba u hrobu apoštola Petra

Mše svatá ve Svatopetrské bazilice, modlitba u hrobu apoštola Petra, setkání s brněnským rodákem kardinálem Michaellem Czerným a slavnostní vernisáž o P. Janu Bulovi a P. Václavu Drbolovi v prostorách Poutního domu Velehrad v Římě. To vše bylo na programu českých a moravských biskupů v pondělí 8. listopadu.

V 7.30 ráno slavili mši svatou v bazilice sv. Petra ve Vatikánu. „*Dá se říct, že jsme již téměř doputovali do cíle,*“ uvedl bohoslužbu ve Svatopetrské bazilice olomoucký arcibiskup a předseda ČBK Jan Graubner, který byl hlavním celebrantem této slavnostní liturgie u oltáře sv. Josefa, kázal pomocný olomoucký biskup Antonín Basler. Biskupové se poté společně pomodlili u hrobu apoštola Petra.

V rámci návštěvy Dikasteria pro službu integrálnímu lidskému rozvoji se setkali s brněnským rodákem kardinálem Michaellem Czerným, který je podsekretářem tohoto úřadu, a měli možnost krátce společně pohovořit i po oficiálním jednání.

Ve Svatopetrské bazilice u hrobu apoštola Petra

Na závěr dne se biskupové zúčastnili slavnostní vernisáže o Služebnících Božích Václavu Drbolovi a Janu Bulovi. Výstavu uvedl P. Karel Orlita, postulátor beatifikačního procesu těchto dvou mučedníků a požehnal ji kardinál Francesco Coccopalmerio, který je emeritním předsedou Papežské rady pro výklad legislativních textů. Výstava je umístěna v Poutním domě Velehrad v Římě a potrvá do konce listopadu.

Biskup Wasserbauer v Lateránské bazilice: Pokládejme základy Ježíše Krista

V úterý 9. listopadu program biskupů zahájila bohoslužba v Bazilice sv. Janů na Lateránu, v katedrále římského biskupa, jejíž posvěcení si ten den připomínala celá církev. Nejstarší z římských papežských bazilik vybudoval císař Konstantin na poděkování za vítězství nad Maxenciem u Milvijského mostu, které otevřelo bránu křesťanské éry.

Průvod ke mši svaté v Lateránské bazilice o slavnosti jejího posvěcení

Hlavním celebrantem byl apoštolský administrátor ostravsko-opavské diecéze, biskup Martin David, a kazatelem pražský světitel biskup Zdenek Wasserbauer. Připomněl v homilii nejprve české stopy a významné historické události, které spojují naše země s Lateránskou bazilikou, jako byla kanonizace sv. Prokopa v roce 1204, vysvěcení pražského biskupa Ondřeje během IV. lateránského koncilu (1212-15) nebo svatořečení sv. Jana Nepomuckého 19. Března 1729. Jako pozoruhodný rys katedrály římských biskupů vyzdvihl skutečnost, že ve svých dějinách mnohokrát zchátrala, byla poškozena zemětřesením, požáry nebo nájezdnicí, ale vždy „sílou křesťanské víry“ povstala z trosek.

Na jedno z posledních poškození má dnešní pražský světitel biskup rovněž osobní vzpomínku: „Když jsem tady jako bohoslovec studoval, zažil Laterán o prázdninách roku 1993 poslední pohromu, která ho postihla. U bočního vstupu někdo zaparkoval auto plné výbušnin, které poničilo průčelí a čerstvě opravené varhany.“

V homilii se vrátil k druhému čtení ze 3. kapitoly 2. listu Korintánům, kde sv. Pavel mluví o milosti, kterou dostal, když byl Bohem povolán do služby, a v jejíž síle položil základy. Slovo, které apoštol používá, odkazuje k hlubokým znalostem, schopnostem a moudrosti muže odpovídajícího za zdárné dokončení stavby. „Pavel se představuje jako ten, kdo dohlížel a měl odpovědnost za kladení základů, což byla evangelizační a misijní práce, přesvědčivé hlásání Krista.“ „A to je v našem 21. století, třeba konkrétně v naší České republice, úplně stejně aktuální, jako to bylo v 1. století, v době apoštola Pavla.“

Biskup Wasserbauer zdůraznil, že problém misie si musíme stavět před oči neustále. Tak jako Lateránský chrám byl ve svých dějinách poničen a bořen, ale vždy znovu povstal na svých dobře položených základech. „A myslím, že je to pro nás velké povzbuzení a výzva: abychom se soustředili na kladení dobrých základů a na to, aby těmi dobrými základy byl jedině Kristus. O to jde apoštolu Pavlovi.“

Budováním dobrých základů může být práce s dětmi při hodinách náboženství nebo práce s mládeží, s konvertity a mnoho další „veledůležitá práce“, protože jde o kladení základů Ježíše Krista - zdůraznil dále. „Určitě přicházely a budou přicházet v dnešní době a v té následující různé zkoušky, různé druhy sekularismů, totalit, ale dobře položené základy to vydrží. A dobře postavená stavba obstoje.“

Lekcionář vynechává verše, kde se mluví o tom, že dílo každého člověka nakonec vyjde najevo, bude prozkoušeno v ohni. Máme dobrý příklad v našich předchůdcích, kteří „měli dobré základy v sobě a kladli dobré základy pro druhé, dobře stavěli, a proto jsme dobře přečkali nacismus, komunismus, a navzdory určitým jednotlivým selháním jsme jako celek obstáli dobře. Nemáme se za co stydět,“ poznamenal biskup Wasserbauer.

Homilii uzavřel odkazem k příběhu o schvalování františkánské řehole. František přichází - nedlouho po kanonizaci sv. Prokopa - v roce 1209 za papežem Inocencem III., který jej na naléhání assiského biskupa vyslechne, ale váhá s přijetím tak náročně formulované řehole. Načež se mu

v noci zdá sen o potácejícím se Lateránském chrámu, který před zhroutilím zachraňuje postava v šatech z pytloviny:

„Možná je i toto obraz pro nás. Je třeba dobře klást základy, ale také budovu církve, která už stojí a kterou postavili naši předci, chránit před různými škodami, hrozbami, před zřícením a poškozením. A to je veliký úkol nás pastýřů a vás věřících, ve vaši modlitbě. A věřím a doufám, že tato návštěva ad Limina nás všechny povzbudí, abychom se znovu se zápalen pustili do kladení do budování, ale také ochrany stavby církve.“

Mše svatá v bazilice Panny Marie Sněžné a generální audience u Svatého otce

Biskupové ve středu 10. listopadu slavili od 7.30 mši svatou v bazilice Panny Marie Sněžné v Římě. Hlavním celebrantem byl královéhradecký biskup Jan Vokál, kázal pomocný biskup Josef Kajnek. Na závěr se také společně pomodlili před ikonou Salus Populi Romani.

Biskupové se modlí před ikonou Salus Populi Romani v bazilice Panny Marie Sněžné

Dopoledne se potom v aule Pavla VI. konala generální audience se Svatým otcem. Papež František v jejím závěru osobně pozdravil skupinu českých řemeslníků a umělců, tvůrců darů, které měly být papežovi předány následující den při osobní audienci pro české a moravské biskupy v rámci jejich návštěvy ad Limina.

Dar pro Svatého otce - křišťálový relikvíř s ostatky svaté Zdislavy

„Svatý otec s námi nejen zapózoval pro fotografa, ale setrval s námi poměrně dlouho v družném rozhovoru,“ říká mluvčí ČBK Monika Klimentová. Prozradila také, že v reakci na opakovaná pozvání do České republiky s úsměvem na rtech odvětil: „Já vím, Praha je nejkrásnější město na světě. Myslím na to, máme ještě čas.“

Hlavním z darů pro papeže Františka byl relikvíř sv. Zdislavy, od jejíhož narození uplynulo v minulém roce 800 let. Unikátní skleněný relikvíř, vyrobený ve sklárně Pačinek Glass v Kunraticích u Cvikova na Českolipsku, byl veřejnosti představen v úterý večer při setkání s novináři v Papežské koleji Nepomucenum.

Relikviář je vytvořený pouze z křišťálového čirého skla technikou ručního tvarování a ve svém „srdci“ nese ostatek svaté Zdislavy, obklopený v čelní části dvanácti slunečními paprsky, které představují dvanáct apoštolů a v zadní části pak sedmi paprsky, které symbolizují sedm darů Ducha Svatého.

Noha relikvíře, jako pevný základ víry, nese tři křišťálové kameje – symbol Svaté Trojice, na kterých je vyryta podoba svaté Zdislavy, která podává jídlo chudým a nemocným, zatímco dvě další nesou znak Litoměřické diecéze a latinský text k výročí 800 let od narození této české světky. O uměleckou rytinu se postaral jeden z nejvýznamnějších evropských rytců skla Arno Čančík. Centrální kapsle je pak prostorově nejvýznamnějším místem, které uchovává relikvii svaté Zdislavy. „Čeští skláři se s maximální pokorou, úctou a respektem k odkazu svaté Zdislavy pokusili vytvořit objekt, který v sobě nese poselství dobra, pochopení, péče, empatie a lásky,“ říká k daru designer David Sobotka.

Dalším darem pro papeže Františka byly dvojce brokátové desky vyhotovené v tkalcovské dílně Hedva Český Brokát Rýmařov, kterou v Římě reprezentoval její jednatel Vít Komárek. V jednéch byl uložený šek na částku 50 tisíc euro věnovaný Českou biskupskou konferencí za všechny věřící z České republiky, který je určený pro potřebné, a v druhých deskách byly kresby z dětského onkologického oddělení v Plzni.

Hedvábné brokáty se začaly v Rýmařově vyrábět již v 19. století, kdy byly založeny dvě textilní rodinné firmy: Antonína Flemmicha a bratří Schielů. Rýmařovské brokáty byly velmi vyhlášené a žádané. Šla se také liturgická roucha, pokrývky oltářů, ozdobné polštářky a závěsy. „Rýma-

řovské výrobky byly nejen krásné, ale i kvalitní, a tak se v minulosti dostaly i do Vatikánu a brokát z Rýmařova doslova dobyt Evropu. To se však změnilo po roce 1948,“ uvedl jednatel společnosti Vít Komárek. Současné vedení firmy Hedva Český Brokát Rýmařov se rozhodlo navázat na dřívější tradice firem Flemmich a Schiel a kromě brokátů historických a krojových se firma znovu pustila i do výroby nových vzorů církevních brokátů. Proto se zrodil právě zde nápad vyvzorovat na tkanině papežský znak a tkaninou potáhnout desky, které čeští a moravští biskupové měli předat papežovi.

V české skupině, která se ve středu setkala s papežem Františkem, byl rovněž starosta obce Tetín, Martin Hrdlička. Jako zástupce spolku Svatá Ludmila mohl připomenout rovněž letošní 1100. výročí této první světky našeho národa.

Arcibiskup Graubner o setkání s papežem: Pastýř, kterému jde o každého člověka

Návštěva českých a moravských biskupů ad Limina apostolorum vyvrcholila ve čtvrtek 11. listopadu setkáním se Svatým otcem. Odehrávala se formou velmi neoficiálního a otevřeného dialogu, který trval více než dvě hodiny. Předseda České biskupské konference, olomoucký arcibiskup Jan Graubner o tom bezprostředně po návratu z Apoštolského paláce řekl:

„Témat byla celá řada a setkání bylo opravdu velmi neoficiální. Na začátku se řeklo, že se odloží všechny projevy a budeme spolu povídat. To nejsilnější, co si z toho odnáším je opravdový dialog, opravdové bratrské setkání ve vzájemném naslouchání, respektu a otevřenosti. Bylo to setkání velmi povzbudivé. Musím říci, že papež se v této chvíli, která byla z jeho strany – řekl bych – dosti uvolněná, ukazoval opravdu jako pastýř, kterému jde o každého člověka. Je vidět, že to nejenom říká v oficiálních projevech nebo dokumentech, ale že tím skutečně žije: Být blízko lidem. A o tom jsme v podstatě hovořili z nejrůznějších aspektů.“

Papež František zahájil setkání s českými a moravskými biskupy komplimentem: „Praha je prý nejkrásnější město v Evropě“ – prozradil dále při setkání s novináři předseda České biskupské konference. „Ale to prý slyšel jen od druhých, sám tam nikdy nebyl - ale prý tomu věří“ dodal s úsměvem olomoucký arcibiskup. A na pobídku, aby se na tu krásu tedy přijel podívat, odvětil: „Až na to přijde čas.“

Arcibiskup Graubner prozradil, že se hovořilo rovněž o očekávaných nominacích pro některé české a moravské biskupské stolce. Jak řekl, papež František v této souvislosti vyzýval k modlitbě a spolupráci s Kongregací pro biskupy.

K celkovému průběhu návštěvy ad Limina předseda České biskupské konference konstatoval, že na většině míst zaku-sili skutečnou synodalitu.

„Odnášim si především to, že na většině úřadů nás opravdu přijali s otevřeností, ochotou naslouchat, být k službě, být k dispozici. S tím, že tady nejde o jakési poroučení nebo plnění příkazů, ale skutečně o naslouchání Duchu Svatému. To si odnáším jako nejsilnější dojem a byl bych rád, kdyby se nám podařilo přenášet tuto atmosféru také do našich diecézí, našich farností.“

Čeští a moravští biskupové na audienci u papeže Františka

Arcibiskup Graubner dále navázal na probíhající synodální proces. „Papež zdůrazňoval, že nejde o to, něco vyřešit, ale především, abychom tento proces žili, protože každá skupina ve farnosti, která se synodální cestě otevře, každý, kdo vykročí na cestu otevřenosti, bude trpělivě a v lásce naslouchat druhému a bude chtít poznat, co je Boží vůle, udělat veliký krok k uzdravení církve ve svém konkrétním prostředí. Papež říká, že výsledkem synody nemá být dokument, který skončí v knihovně, ale chce, aby tento proces probíhal a uzdravoval.“

Mše svatá v bazilice sv. Pavla za hradbami

Návštěva ad Limina apostolorum českých a moravských biskupů v Římě pokračovala v pátek 12. listopadu, kdy slavili mši svatou ve čtvrté papežské bazilice sv. Pavla za hradbami. Hlavním celebrantem společné bohoslužby českých a moravských biskupů a dalších kněží z České republiky byl litoměřický biskup Jan Baxant, kázal brněnský světec biskup Pavel Konzbul. Koncelebroval i bývalý apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Giuseppe Leanza. Na oltáři byly také vystaveny dva relikviáře s ostatky sv. Zdislavy, jedná se o menší kopie daru, který den před tím biskupové předali Svatému otci.

Mše svatá v bazilice svatého Pavla za hradbami

Biskupové na pouti v Assisi

V předposlední den apoštolské návštěvy ad Limina v sobotu 13. listopadu 2021 čeští a moravští biskupové putovali společně s kněžími, seminaristy, řeholníky a laiky z koleje Nepomucenum a poutního domu Velehrad do Assisi. V den památky sv. Anežky České slavili mši svatou v bazilice sv. Kláry. Hlavním celebrantem byl biskup Vlastimil Kročil, kázal biskup Pavel Posád. S českými poutníky se do Assisi vydal i bývalý apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Giuseppe Leanza.

Na pouti v Assisi u hrobů sv. Františka a sv. Kláry

Závěr návštěvy ad Limina Apostolorum českých a moravských biskupů

V neděli 14. listopadu dopoledne zakončili čeští a moravští biskupové návštěvu ad Limina apostolorum společnou bohoslužbou na Tiberském ostrově v bazilice sv. Bartoloměje. Hlavním celebrantem a kazatelem byl plzeňský biskup Tomáš Holub.

Byla to poslední z řady bohoslužeb, které biskupové denně slavili během své návštěvy „u prahů apoštolů“. Symbolicky tak zakončili svou cestu do Říma přímo u hrobu apoštola Bartoloměje, jehož ostatky jsou uloženy v hlavním oltáři kostela. V boční kapli jsou uloženy ostatky sv. Vojtěcha, kterému byla dříve tato bazilika zasvěcena, a právě zde se čeští a moravští biskupové společně pomodlili k tomuto světcovi za naši vlast. V bazilice, která je rovněž zasvěcena novodobým mučedníkům, se v jedné z kaplí nachází i ostatky blahoslavené Restituty Kafkové, rodačky z Brna.

Na závěr arcibiskup Jan Graubner poděkoval jménem České biskupské konference všem, kteří biskupy během pobytu v Římě doprovázeli je a pomáhali jim vše organizovat. „Každý tu měl své místo a všem velmi děkujeme. Milosti, které jsme tu za tento týden dostali, si nyní odvážíme zpět domů a budeme se je snažit předat dál našim věřícím,“ uzavřel olomoucký arcibiskup.

Odpoledne pak biskupové odletěli zpět do vlasti a do svých diecézí.

Podle zpráv České biskupské konference - www.cirkev.cz

In memoriam Karla Chrobáka

Karel Chrobák

17. října 1927 - 26. září 2021

Mili bratia a sestry v Kristu!

Dnes sa schádzame v Českej misii na slávení eucharistie na sviatok sv. Karla Boromejského, aby sme sa rozlúčili s naším drahým pánom Karlom Chrobákom, ktorý miloval tento chrám a ktorý v ňom strávil veľa času, či už predmodlietím ruženca a iných modlitieb, aktívnu účasťou na svätých omšiach, čítaním Božieho slova, miništrovaním, stvárňovaním Mikuláša, na koncertoch, biblických hrách, vyučovaním detí v Českej škole kardinála Berana a prácou v Misijnej rade. Pán Chrobák bol jedným zo zakladateľov Českej misie.

Kto bol Karol Chrobák? Predovšetkým Božie dieťa, ktoré dostalo do daru veľa talentov, a ktoré tieto talenty dokázalo naplno využiť a rozmnožiť. Bol to človek, ktorého plnohodnotný, pestrý, dobrodružný a v mnohých situáciách ohrozovaný život vydáva svedectvo.

Karel Ján Chrobák, rodným menom Karel Krampla, alias Enco Cavallero bol osobnosťou, ktorá dokázala, že ak sa človek nespolieha len na svoje vlastné sily, tak s pomocou Božou dokáže prekonať všetky nástrahy, úskalia, úklady a nebez-

pečenstvá, ktoré mu život priniesie. Viera v Boha pána Chrobáka v najťažších chvíľach života posilňovala a posúvala dopredu.

Mnohokrát známi prosili pána Chrobáka, aby napísal knihu o svojom pestrom živote, až sa nakoniec dal prehovoriť a časť jeho života bola publikovaná v Hlasoch národa. Ja som pred dvoma rokmi s jeho súhlasom začala písať o ňom knihu s tým, že použijem aj materiál, ktorý on napísal. Dovoľte mi, aby som sa s vami podelila s niekoľkými myšlienkami a spomienkami.

Karel Chrobák sa narodil 17. Októbra 1927 na Veselíčku u Olomouce vo vtedajšom Československu manželom Jozefovi a Marcelle Kramplovým. Pochádzal z viac člennej rodiny. Jeho matka Marcela rodená Chrobáková bola poľského pôvodu, preto pán Chrobák mal bližší vzťah ku Poliakom a Slovákom. Mamku veľmi miloval a často o nej rozprával. Bola to silne veriaca žena, ktorá mu bola príkladom a ktorá ho viedla k láske k Bohu a k Panne Márii.

Po ukončení základnej školy na Veselíčku Karel sa dostal na gymnázium ku saleziánom do Fryštáku. Keďže bol veľmi múdry a mal fotografickú pamäť, prijímacie skúšky absolvoval s vynikajúcimi výsledkami, a tak bol zaradený hneď do druhého ročníka. Na roky u saleziánov veľmi rád spomínal a hovoril, že to boli jeho najkrajšie roky života. Jeho snom bolo stať sa kňazom a odísť na misie do Indie. Božia prozreteľnosť to však zariadila ináč. Prišiel komunizmus a pán Chrobák spolu s ostatnými rehoľníkmi, kňazmi a biskupmi sa ocitol vo väzení. Tu pán Chrobák využil svoje talenty. Predstieral, že sa pridáva ku komunistom, a tak sa stal dvojakým agentom. Talianski komunisti ho prepašovali pod cudzou identitou Enco Cavallero do svojej krajiny. Pokračoval v štúdiu teológie u saleziánov v Turíne a súčasne dodával komunistom zprávy vopred pripravené kresťanskou stranou. Po niekoľkých rokoch s prácou dvojakeho agenta skončil, ale aby nekompromitoval cirkev, nenechal sa vysvätiť na kňaza a odišiel do Ameriky, zmenil si meno podľa rodného priezviska svojej matky, oženil sa a založil si rodinu. Ani vlastná manželka nevedela o jeho prá-

ci tajného agenta kvôli bezpečnosti. Na pána Chrobáka bol nasadený komunistický agent, ktorý prišiel do Ameriky, aby ho odstránil, ale pán Chrobák ho odhalil.

V Amerike pán Chrobák začínal s upratovaním a vypracoval sa na manažéra v chemickej továrne Wallspare na výrobu náterových hmôt, kde bol veľmi úspešný. Popri tom, že pracoval týždenne viac ako 70 hodín, nezabúdala na Pána Boha a na svoju rodinu, ktorú miloval. O jeho výnimčnosť svedčia jeho výsledky. Za 15 rokov vedenia tejto továrne nemal ani jeden pracovný úraz. Práve naopak troch ľudí zachránil od smrti. Keď sa ho zamestnávateľia pýtali, ako to robí? Odpovedal: „Dennou účasťou na svätej omši a svätým prijímaním a modlitbou k anjelovi strážnemu.“ Miloval svojich pracovníkov a dbal, aby dostávali za svoju prácu adekvátnu odmenu. Za jeho pôsobenia sa únie nedostali do jeho továrne. Pritiahol si aj černošských pracovníkov aj takým spôsobom, že pri jednej slávnosti, keď bozkával ruky beloškám, bez mihnutia oka si takto uctil i černošské ženy.

Mal veľké srdce, otcovsky láskavý prístup, miloval deti, ktorým stále rozdával cukríky, miloval mladých a všetkých nás. Ja osobne ďakujem Pánu Bohu, že som mohla spoznať pána Chrobáka, s ktorým ma zoznámil jeho švagor František Šulc, a z ktorého sa vyvinulo silné priateľstvo. Pán Chrobák mi nahradil otca, ktorého som stratila v mladom veku. Bol mi vzorom, príkladom v disciplíne, v húževnatosti, v pokore, radcom, pomocníkom a učiteľom.

Dotýklo láskavé srdce. Pred niekoľkými týždňami sa uzatvorila kniha pozemského života a bola otvorená kniha večného života. Verím, že nebeská Matka, ktorú tak miloval, mu stála po boku a prihovárala sa za neho u Nebeského Otca.

Pán Chrobák odpočívajte v pokoji. Nech Vám večné svetlo svieti a Vaša duša nech spočíva v Božej láske.

Navždy zostanete v našich srdciach.

*Darina Arvajovičová,
rodáčka z východného Slovenska
„duchovná“ dcera a dlhoročná
pomocnica zosnulého*

Srdečně Vás zveme na

VÝSTAVU

BETLÉMŮ

v klubu

České misie

9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

**od soboty 11. prosince
do neděle 19. prosince**

Kdo chce vystavit svůj Betlém,
přineste jej do misie kdykoli
od pondělka 6. prosince,
nejpozději však
ve čtvrtek 9. prosince.

Po skončení výstavy
si své Betlémy hned vyzvednete,
abyste je měli doma na Vánoce.

*Bližší informace podá
Mons. Dušan Hladík (708) 533 1050*

Český dům pro poutníky v Římě

Vás srdečně zve
v novém roce 2022
k návštěvě Věčného města
a k setkání se
Svatým otcem Františkem.

Přejeme Vám i Vaším rodinám
radostné Vánoce a
u jeslíček Kristových
v bazilice Panny Marie sněžné
Vám vyprošujeme Boží pomoc
a požehnání pro celý příští rok.

*P. Roman Czudek, předseda
P. Damián Škoda, duchovní správce*

V opraveném poutním domě nabízíme ubytování a
další služby pro jednotlivce a skupiny poutníků.
Dům se nachází 10 minut pěšky od Vatikánu,
autobusové a vlakové spojení je po celém Římě.
Cena za osobu a noc se snídaní je od 30 €,

Via delle Fornaci, 200, 00165 Roma, Italia
Tel: + 39 06 636 256 nebo + 420 577 440 070
www.velehrad.it

Vděčná vzpomínka

7. prosince 2021 si připomeneme dvacáté první výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Maura Ladislava Poučka OSB

Narodil se 21. listopadu 1920
ve Velké Lečici u Příbrami v Čechách.

Vstoupil do benediktinského řádu, kde v arcidiecézi
sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze - Břevnově
30. srpna 1941 složil řeholní sliby.

Teologii studoval na Karlově Univerzitě v Praze a od roku
1946 v Belgii, kde byl 1. srpna 1948 vysvěcen na kněze.

9 roků působil jako misionář a učitel katolických škol
v Belgickém Kongu v Africe.

Od roku 1965 působil v Chicagu v USA, kde se zapojil
nejprve do práce benediktinů v Lisle, posléze pracoval
především pro naše krajany ve farnosti sv. Prokopa v Chicagu
a nakonec ve farnosti Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Ve svém kněžském poslání byl vyhledáván
jako výborný zpovědník.

Spolu s Otcem Vojtěchem Vitem OSB se významnou
měrou podílel na vydávání krajanských novin Hlas národa
jako redaktor a korektor.

Na věčnost byl Pánem života a smrti povolán
po těžké nemoci 7. prosince 2000.

Odpočívá na klášterním hřbitově opatství sv. Prokopa v Lisle.

**Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho
obětovat v kostele České misie v Brookfieldu
ve středu 15. prosince 2021 v 10.00 dopoledne.**

*Děkujeme všem, kdo si na něho
v modlitbě vzpomenou s námi.*

*Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu*

Bolestná vzpomínka

*S bolestí v srdci vzpomínáme, že před jedenácti roky
21. prosince odešel na věčnost náš
milovaný manžel, tatínek a přítel, pan*

MUDr. Jiří Podzamský

Narodil se 14. října 1923 v Kopanicích na Slovensku.
Lékařskou fakultu dokončil na Karlově Univerzitě v Praze.
Po roce 1948 odešel do exilu a v roce 1954 se dostal do USA. Byl
vedoucím lékařem v MacNeal Hospital v Berwynu, později
vykonával soukromou praxi. Byl člověkem šlechetného srdce,
pomáhal potřebným a nemajetné léčil zdarma.
Zemřel po těžké nemoci 21. prosince 2010 ve věku 87 let.
Odpočívá na hřbitově Woodlawn ve Forest Park, IL.

**Mši svatou za něho budeme obětovat
v sobotu 18. prosince 2021 v 6.30 večer
v kostele České misie v Brookfieldu**

*Děkujeme všem, kdo mu s námi věnují
chvilku tiché vzpomínky v modlitbě.*

Jiřina Podzamská, manželka

Miara a Georgina Podzamská, dcery v USA
Yvonna Čárnecká, dcera s rodinou na Slovensku
a ostatní příbuzní v USA, na Slovensku a v České republice

Vzpomínka na zemřelé

*V čase vánočním vzpomínáme na naše milé rodiče
a prarodiče, které Bůh povolal na věčnost*

Karla Tomečka

Narodil se 18. prosince 1927

Zemřel 16. prosince 2018

Boženu Tomečkovu

Narodila se 22. prosince 1931

Zemřela 27. prosince 2018

**Mši svatou za ně a zemřelou Alenu Rasochovu budeme
obětovat v neděli 19. prosince 2021 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu**

*Děkujeme všem, kdo si na ně vzpomenete
v modlitbě spolu s námi.*

Karel Tomeček, syn

Rudolf Rasocho, zeť

Monika a Simona, vnučky s rodinami
a ostatní příbuzní a přátelé

Upřímná vzpomínka

*Letošního 26. prosince 2021 si připomeneme
třinácté výročí odchodu na věčnost našeho
milovaného tatínka a dědečka, pana*

Cyrila Příkazského

Narodil se 22. října 1917 v Lužicích u Hodonína. V době hospodářské krize se celá jejich rodina v roce 1933 vystěhovala do Argentiny. Zde se v roce 1949 oženil s Blankou, se kterou prožili 59 let šťastného manželského života. V Argentině se jim narodili synové Cyril, Josef a Václav. Cyril Příkazský se také angažoval v mnoha krajských spolcích v Argentině a organizoval ochotnická divadla. Byl činný v Československém Orlu. Na pozvání Orlu v roce 1961 přesídlil se svou rodinou z Argentiny do Chicaga. Pracoval zde jako soustružník v továrně a narodila se jim zde dcera Marie a syn Ludvík. V roce 1975 byl zvolen za starostu Chicagské jednoty Orla župy Svatováclavské a tuto funkci vykonával až do své smrti. Mimo to byl aktivním členem mnoha krajských organizací v Chicagu, angažoval se ve Sdružení československých exulantů, v Národním svazu českých katolíků, v Ústředně moravských spolcích a mnoha dalších organizacích. Dlouhá léta byl členem výboru pro organizaci Československého reprezentačního plesu, nacvičoval a režíroval česká ochotnická divadla, účinkoval v pěveckých sborech, pracoval ve fotbalovém klubu Sparta A.B.A. Chicago, organizoval mnohé zábavy, pikniky a jiné akce. Byl hluboce věřícím katolíkem, ve víře vedl celou svou rodinu, pravidelně navštěvoval naše české bohoslužby a naplno se angažoval v činnosti České misie v Chicagu. Na věčnost byl povolán na svátek sv. Štěpána 26. prosince 2008. Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, IL.

**Mši svatou za něho i jeho zesnulou manželku Blanku
budeme obětovat v neděli 26. prosince 2021
v 10.30 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu.**

*Děkujeme všem, kteří si na naše rodiče
vzpomenou v modlitbě s námi.*

syn Cyril Příkazský
a děti Kaz a Amy, Petr a Emily
syn Josef Příkazský s manželkou Lindou
a děti Josean a Bianca
snacha Jane Příkazský
a děti Pavel a Mark
dcera Marie Nováková s manželem Markem
syn Ludvík Příkazský se synem Mikem

Vroucí vzpomínka na naše milé rodiče a prarodiče

Františka a Marii Minaříkovy

František Minařík se narodil 11. října 1918
v Kečnicích na Moravě.

Marie Minaříková, rozená Světinská,
se narodila 13. prosince 1924 v Dolním Němci.
V roce 1943 spolu uzavřeli manželský sňatek.
Po komunistickém puči v únoru 1948 odešli i
s dcerou Mařenkou přes Rakousko a Západní
Německo do USA, kam se dostali v roce 1952.
Žili nejprve v New Yorku později přesídlili do Chicaga,
kde se jim narodila druhá dcera Anička.
Nejprve v Chicagu a později v Ciceru měli známé pekařství.
Obětavě po celý život pomáhali našim exulantům a
všem potřebným lidem v jakékoli nouzi.
Aktivně pracovali v mnoha krajských organizacích,
především ve Sdružení československých exulantů v Chicagu,
v Ústředně Moravských Spolcích, v Československém Orlu
v exilu a mnoha dalších. Byli též štědrými podporovateli
katolické církve a českých farností v oblasti Chicaga.
František Minařík byl povolán na věčnost 26. března 1998

Marie Minaříková zemřela 7. ledna 2011

Oba jsou pochováni v mauzoleu
hřbitova Panny Marie Královny nebe v Hillside.

**Vzpomínkovou mši svatou
za Františka Minaříka a jeho manželku
Marii Minaříkovu
a její bratry Fr. Ludvíka Světinského
a Josefa Světinského
a rodiče Světinských
budeme obětovat v neděli
27. března 2022 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu**

*Děkujeme všem, kteří si na naše drahé zesnulé
vzpomenou v modlitbě spolu s námi.*

Marie Dolson, dcera
s manželem Richardem
Anna Minaříková - Vukson
s manželem Michaelem
Colin Kortanek, vnuk s manželkou Jessikou
Justin Kortanek, vnuk s manželkou Kathii
Sofia a Emma Kortanek, právnučata

Veselé Vánoce a šťastný nový rok 2022
Merry Christmas
and happy New Year 2022 from

CZECH CATHOLIC UNION / CCU LIFE

Fraternal Life Insurance
(Insurance & Annuity Sales)
Since 1879

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127
(216) 341-0444

radostné vánoce šťastný nový rok
přeje
Zdeněk Nerada s rodinou

**We wish a very Blessed Christmas and
 Happy New Year to all our friends**
Všem našim přátelům přejeme
milostiplné svátky Kristova narození
a šťastný nový rok 2022

Marik Baken

Funeral Services Ltd.
Barbara Marik Baken

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

10501 W. Cermak Rd., Westchester, IL 60154
Direct Line: (773) 910 – 3400
Chapel: (708) 562 – 5900
e-mail: marikbaken@sbcglobal.net

HLASY NÁRODA

**Máte již zapláceno předplatné
na rok 2022?**

**Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou
je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí**

USA na rok – odběr v kostele: 30.00 USD

USA na rok – poštou 1.třída:

30.00 + 20.00 poštovné = 50.00 USD

Kanada na rok letecky:

30.00 + 35.00 poštovné = 65.00 USD

(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)

Ostatní cizina na rok letecky:

30.00 + 60.00 poštovné = 90.00 USD

Šeky pište pouze na: Czech Mission

Naše adresa:

Czech Mission

9415 Rochester Ave.

Brookfield, IL 60513

Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

v České katolické misii sv. Cyrila a Metoděje

9415 Rochester Avenue, Brookfield, Illinois 60513

Půlnoční mše svatá

Na Štědrý večer v pátek 24. prosince 2021

4.00 PM SLOVENSKÁ VIANOČNÁ VIGÍLIA svätá omša

7.30 PM PÔLNOČNÁ SLOVENSKÁ svätá omša

10.00 PM PŮLNOČNÍ ČESKÁ mše svatá

Mše sv. na Kristovo narození

V sobotu 25. prosince 2021

9.00 AM slovenská svätá omša

11.00 AM česká mše svatá

1.00 PM slovenská svätá omša

6.30 PM česká mše svatá

Další bohoslužby

26. prosince – sv. Rodiny

9.00 AM slovenská svätá omša

(obnova manželských sľubov)

11.00 AM česká mše svatá

31. prosince – sv. Silvestra 5.00 PM slovenská svätá omša

Večer Silvestrovské posezení v klubu misie

od 11.00 do 12.00 hod. večer NOČNÍ ADORACE česky

1. ledna 2022 – Matky Boží Panny Marie

11.00 AM česká mše svatá

1.00 PM slovenská svätá omša

6.30 PM česká mše svatá

2. ledna 2022 – Zjevení Páně – Tři králů

9.00 AM slovenská svätá omša

11.00 AM česká mše svatá

1.00 PM slovenská svätá omša

*Príležitosť ke svätej zpovedi vždy hodinu pred mšou svätou.
K svätému prijímaniu môže pristúpiť len ten, kto sa očistil od hriechů.*

Blížší informace podá:

Mons. Dušan Hladík, český misionář Telefon: (708) 255 – 5117 Mobil: (708) 533 – 1050

Fr. Stanislav Bindas CM, slovenský misionář Mobil: (708) 340 – 3636

DĚTEM

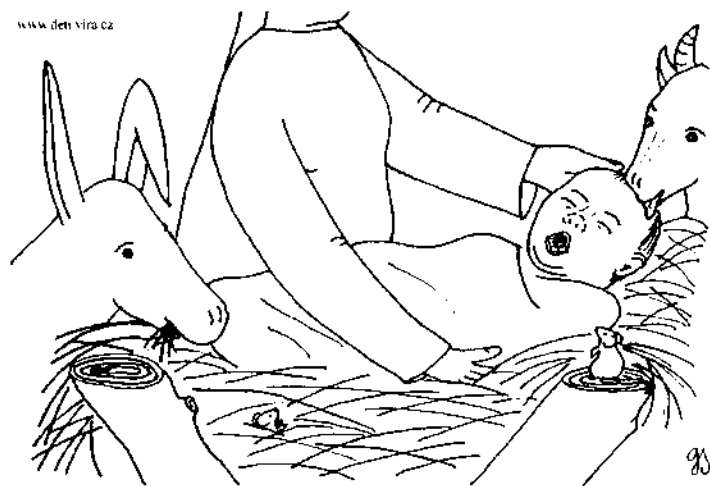
Vánoční příběh

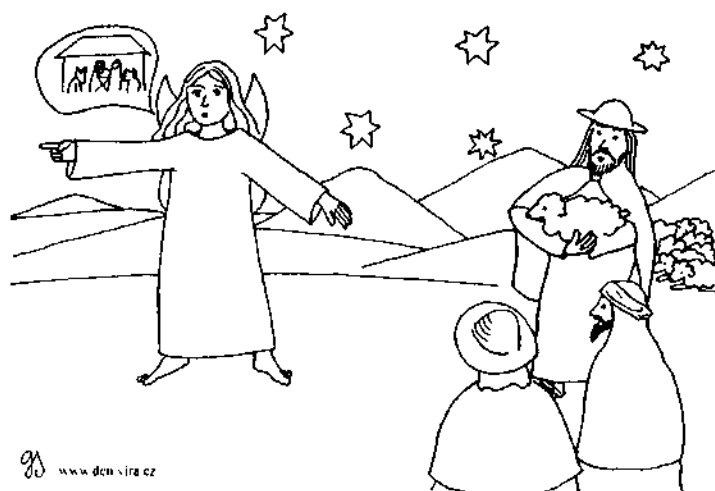
www.deti.vira.cz

V době, kdy Maria s Josefem očekávali narození miminka, vydal tehdejší císař Augustus příkaz, aby se v celé říši provedlo sčítání lidí. Každý se musel vydat do města, ze kterého pocházela jeho rodina. A tak Josef s Marií opustili Nazaret a vydali se na náročnou cestu do města Betléma. Když po dlouhém a únavném putování dorazili za brány Betléma, všude bylo plno lidí a Josef marně hledal volné místo, kde by se mohli ubytovat. Procházeli městem, ale všechny hostince už byly obsazené. Ani u posledních dveří Josef nepochodil. Jediné, co mohl mu hostinský nabídnout, byla stáj pro dobytek za branami města. Josef s Marií se tam tedy vydali a konečně si mohli odpočinout.

www.deti.vira.cz

Netrvalo dlouho a Marii nastala chvíle, kterou každým dnem očekávala – porodila miminko a s Josefem mu dali jméno Ježíš – tak jak jí to v Nazaretě řekl anděl Gabriel. Maria dítě zabalila do plínek a Josef mu připravil postýlku v jeslích vystlaných měkkým senem.

www.deti.vira.cz

Na pastvinách v okolí Betléma odpočívali u ohně pastýři a hlídali svá stáda ovcí. Najednou se kolem nich vše rozzářilo a před nimi se objevil anděl. Velmi se polekali, ale anděl jim hned řekl: „Nebojte se! Mám pro vás, i pro všechny lidi, radostnou zprávu. Dnes v noci se ve stáji u Betléma narodil Boží Syn! V tu chvíli se kolem něho objevili další andělé a všichni radostně zpívali: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj všem lidem, kteří ho milují!“ Když se kolem pastýřů opět rozhostila noční tma, nemeškali a rozběhli se hledat tu stáj, o které jim řekl anděl. V jesličkách opravdu našli novorozené dítě. Protože věděli, že je to Syn Boží, poklonili se mu a pak Marii a Josefovi pověděli vše, co jim řekl anděl. Poté se vydali do ulic a po celém Betlémě rozhlašovali o té veliké události, kterou právě prožili. Pak se vrátili ke svým stádům a radostně oslavovali Boha.

www.deti.vira.cz

V té době také do Izraele přišli z dalekých zemí mudří muži, kteří věděli o znamení, které se má objevit v době, kdy se narodí židovský král. Tím znamením byla jasná hvězda na noční obloze. Mudrci se vydali na dlouhou cestu, každý s sebou vzal vzácné dary a putovali tím směrem, kde zářila jasná hvězda.

Když mudrcové dorazili do města Jeruzaléma, začali se vyptávat, kde najdou to dítě, které se má stát králem Židů. Říkali: "Viděli jsme jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit." Dozvěděl se o tom i zlý král Herodes, a proto-že se začal bát o svůj trůn, dal si mudrce předvolat. Řekl jim: "Až to dítě najdete, oznamte mi to, abych se mu i já mohl poklonit." Mudrci se pak vydali na cestu, kterou jim hvězda stále ukazovala, až dorazili k Betlému. Když našli Marii a Josefa s malíčkým Ježíšem, klaněli se mu a položili před něj všechny vzácné dary, které s sebou vezli: zlato, voňavé kadidlo a mast zvanou myrha.

Potom se vydali na zpáteční cestu. V noci se jim ale zdál sen, ve kterém jim anděl řekl, aby se už nevraceli ke králi Herodovi, protože se chystá Ježíše zabít. Do Jeruzaléma se tedy už nevraceli a vydali se domů jinou cestou. Také Josef měl v noci sen, ve kterém ho anděl varoval před Herodovou zlobou. Hned tedy vstal, vzbudil Marii, rychle si zabalili všechny věci a i s malým Ježíšem se na oslíkovi vydali na dlouhou cestu do Egypta.

*Ilustrace a text Gabriela Suchlová
www.deti.vira.cz*

Můj Bože, děkuji Ti...

Pro všechny děti Boží
k meditaci do nového roku

Včerejšek již se nevrátí,
není to též mé přání,
vždyť bylo to jen bloudění
a stále klopýtání.

Však dobrota Tvá, Bože můj,
mně k Tobě vždycky vedla,
když duše má v tom bludišti
směr najít nedovedla.

Dnes, po časovém odstupu,
to duše jasně cítí,
modlí se vděčně, upřímně,
Můj Bože, děkuji Ti,

a zítřek je též nejistý,
již nemusí můj být,
však i když se ho nedočkám,
můj Bože, - děkuji Ti!

Vždyť povinností nemám již,
nemám také co ztratit,
jen to své tělo bolavé
do rodné země vrátit.

Z jejího prachu vyrostlo
a jsem jí za to vděčný –
však v jejích tichých hlubinách
mně čeká pokoj věčný.

Ten pokoj, který v životě
jsem stále marně hledal,
svět, plný zmatku, bez citu,
ten mi ho nikdy nedal!

Však dnešek ještě patří mi,
i pro mě slunce svítí,
za všechno, co mi přinese,
můj Bože, - děkuji Ti!

Jen pomoz mi ho prožít tak,
abych se líbil Tobě,
a bude-li můj poslední,
mou duši vezmi k sobě!

Ježíška v Sovětském svazu zakázali, nahradili ho Dědou Mrázem Dnes v Ruské federaci dárky dětem přinášejí nezávisle na sobě oba jmenovaní

Vánoce jsou po velikonočních svátcích nejdůležitějším svátkem křesťanského světa. Zvláště oblíbeny jsou Vánoce mezi dětmi. Před říjnovou bolševickou revolucí na podzim roku 1917 byli Ukrajinci, Bělorusové a Rusové věřícími pravoslavnými křesťany. Kyjevská Rus, předchůdkyně mocného a rozsáhlého Ruského impéria, byla prohlášena za křesťanskou už roku 988. My, Moravané, jsme pyšní na to, že se tak stalo až 125 roků po příchodu sv. Konstantina-Cyrila a sv. Metoděje na Velkou Moravu. Dnes si připomeňme, jak se proti oslavám křesťanských Vánoc, a také proti slavení dalších pravoslavných svátků, postavil po roce 1917 vznikající bolševický stát.

V převážně pravoslavném carském Rusku byly Vánoce jedním ze „Dvanáctera velkých pravoslavných svátků“. Ty byly současně i svátky občanskými. Svátek Narození Páně se na Ukrajině, v Bělorusku a v Rusku, jak bylo řečeno výše, slavil už od konce 10. století. Tradice zdobení vánočního stromku pochází z území dnešního Estonska, Lotyšska a severozápadního Německa. Jedna z prvních zpráv o ozdobeném a osvětleném vánočním stromku v obytné místnosti je zapsána v brémské kronice k roku 1570. Vánoční stromek byl původně ozdoben jablky, ořechy a jinými potravinami. Zavěšování nepoživatelných ozdob na větve vánočního stromku je starý polský lidový zvyk, který je odvozen od slovanských pohanských tradic. V 18. století se přidala tradice zdobení vánočního stromku hořícími svíčkami. Z Evropy se zvyk zdobit vánoční stromek šířil do celého světa.

Dnes v křesťanském světě velmi oblíbené zdobení vánočního stromku v carském Rusku překvapivě zakázala její pravoslavná církev, a to hned na začátku 1. světové války roku 1914. K zákazu zdobit vánoční stromek došlo zřejmě kvůli německým kořenům tohoto zvyku. Bolševici po svém vítězství v carském

Jedna z možných představ Ježíška, který o Vánocích přináší lidem dárky

Rusku na podzim 1917 ani na konci občanské války koncem roku 1922 tradici zdobit vánoční stromek neobnovili. „Dvanáctero velkých pravoslavných svátků“ bylo jako občanské svátky slaveno do roku 1925. Tyto svátky se pak členům Nejvyššího sovětu SSSR podařilo oficiálně zlikvidovat do poloviny 30. let 20. století. Tehdy v SSSR zrušili všechny náboženské i nenáboženské svátky. S platností od 1. 10. 1929 byly zrušeny také neděle jako dny pracovního klidu a byl zaveden 5 denní týden. Ten se skládal ze 4 pracovních dnů a jednoho volného dne. Jeden sovětský měsíc tehdy sestával ze šesti 5 denních týdnů. Měl tedy 30 dnů.

Až do výše zmíněného dne 1. 10. 1929 byl v Sovětském svazu 7 denní týden, celosvětově uznávaný a praktikovaný už od starověku. Odpovídal biblickému popisu stvoření světa, v němž Pán Bůh během 6 dnů stvořil svět a 7. den odpočíval. Sedmidenní týden byl uznáván Židy, křesťany i muslimy. Pro muslimy byl a dosud je dnem odpočinku pátek, pro Židy sobota, pro křesťany neděle.

Sovětský revoluční 5 denní týden byl v SSSR zrušen po asi 11 letech trvání roku 1940. Zrušen byl především proto, že se neosvědčil. Pětidenní kalendář sice nabízel více volných dnů než kalendář sedmidenní, ale očekávaná pozitivita nepřinesl. Lidé, kteří byli zdraví a v aktivním věku, o nedělích podle starého kalendáře odpočívali na svých pracovištích, zatímco ve volných dnech podle nového kalendáře odpočívali doma. Ekonomické výhody nový sovětský revoluční kalendář v žádném případě nepřinesl.

Od výše zmíněného dne 1. 10. 1929 až do roku 1940 byl v Sovětském svazu svátek Nového roku pracovním dnem jako každý jiný den. Ve dnech, kdy se dříve slavily neděle a pravoslavné svátky, posílala sovětská garnitura svoje tajné agenty do domů předem vytypovaných rodin. Ti měli za úkol kontrolovat, jestli se v těch rodinách v ony dny slaví, a pokud ano, pak co se slaví. Svoji roli sehráli také učitelé a učitelky na základních a středních školách. Ti měli situaci

Vánoční strom na Rudém náměstí v Moskvě

Fotografie použita jako Novoroční pozdrav rodičům od vojáka základní služby v SSSR

v rodinách sledovat prostřednictvím dětí, svých žáků a žaček, středoškolských studentů a studentek. Udačství se v SSSR stalo občanskou povinností.

Většina kněží a pravoslavných biskupů skončila buď na popravišti, nebo v pracovních koncentračních táborech. Někteří byli ubiti nebo utýráni hned při zatýkání nebo brzy po svém zatčení. Změna nastala teprve až když J. V. Stalinovi, po přepadení Sovětského svazu nacistickým Německem v létě roku 1941, začalo „téci do bot“. Tehdy ti pravoslavní kněží a biskupové, kteří nelidské zacházení v „GULAGu“ přežili, byli urychleně povoláni, aby bolševikům pomáhali zvedat pokleslou morálku obyvatel Sovětského svazu - aby občany SSSR po duchovní stránce „postavili na nohy“. Když pak hrozba vojenské porážky a pádu bolševického režimu pomínila, byli pravoslavní kněží a biskupové znovu zatčeni a vráceni do nápravně-pracovních táborů. Tam postupně chřadli a umírali s vědomím, že ty ideály, pro které žili a pracovali, v jejich vlasti mizí kamsi do nenávratna.

Oslava Vánoc jakož i všechny vánoční křesťanské tradice byly v Sovětském svazu zakázány čelními představiteli státního ateismu od konce roku 1917 do roku 1935, resp. do začátku roku 1936.

V tom roce byla malá část vánočních tradic převzata a přenesena do nových sekulárních oslav dne zvaného Nový rok. Tehdy už konečně mohl být v SSSR zrušen přidělový systém a sovětské obchody dostávaly omezené množství jídla a konzumního zboží, přičemž část zboží byla americké proveniencí. Když koncem roku 1935 Nejvyšší sověť SSSR vydal směrnice jak slavit Nový rok, lidé si mohli pořídit a ozdobit vánoční stromek. Tehdy se vánočními stromky ozdobila celá města a doma se na Nový rok scházeli pokud možno všichni rodinní příslušníci. Koncem 30. let 20. století se pak J. V. Stalin rozhodl Ježíška nahradit pohádkovou postavou Dědy Mráze.

Po rozpadu Sovětského svazu koncem roku 1991 se kyvadlo dějin začalo vracet zpět. Problémem zůstala skutečnost, že od vyhlášení Sovětského svazu dne 30. 12. 1922 do jeho zániku dne 26. 12. 1991 uplynulo 69 roků. Tato dlouhá doba představuje více než 3 generace lidí, žijících na území o rozloze zhruba 1/6 suchozemského povrchu planety Země. Někteří dnešní obyvatelé se na tomto území vrací k zásadám a zvykům pravoslavného náboženství, jiní

Jeden z nejvyšších umělých vánočních stromů v novodobém Rusku v městě Groznyj v roce 2014 měřil více než 51 metrů

Děda Mráz a jeho pomocnice (někdy také vnučka) Sněhurka

zůstávají u ateistického chápání Vánoc a slavení dne nazývaného Nový rok. Proto se oba tyto svátky na Ukrajině, v Bělorusku a v zemích Ruské federace slaví tak i onak. Na Nový rok podle našeho kalendáře přijíždí Děda Mráz na saních tažených trojspřežím bílých koní a dárky dětem rozdává na školních besídkách. Někdy přitom Dědovi Mrázovi pomáhá jeho pomocnice či vnučka Sněhurka. Křesťanský Ježíšek přináší dárky dětem potají a dává jim je pod polštář podle našeho kalendáře dne 6. ledna navečer, po společné štedrovečerní večeři. Oba dárcové, Děda Mráz i Ježíšek, přicházejí na sobě nezávisle, každý jiného data. To dává dětem naději, že dárky dostanou dvakrát – od Dědy Mráze i od Ježíška.

Dárky dětem i dospělým lidem v dnešní době na světě o Vánocích přináší Ježíšek v Čechách, na Moravě, na Slovensku, v Rakousku, Maďarsku, Chorvatsku, Slovinsku, v pravoslavném Srbsku, ve Švýcarsku, Lichtenštejnsku, v severní Itálii, v jižní části Německa a v jižní Brazílii. A jak bylo řečeno výše od 90. let 20. století také na Ukrajině, v Bělorusku a v nynější Ruské federaci.

*S využitím dostupné literatury připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

Zemřel Edward Joseph „Duke“ Dellin

výjimečný český Chicagan

Edward J. Dellin se narodil v Praze 19. července 1940. Jeho otec, Eduard O. Dellin, byl tajemníkem Československého cukrovnicko-řepařského sdružení a členem Agrární strany a působil také na Ministerstvu zemědělství Československé republiky. Po komunistickém převratu uprchl do Paříže. O několik měsíců později se jeho manželce podařilo s malým Edwardem a dcerkou rovněž odejít a rodina se opět shledala v Německu. Po dobu jednoho roku žili v utečeneckém táboře v Ludwigsburgu, dokud jim nebylo uděleno povolení k vystěhování do USA.

V červenci 1949 přicestovali do Chicaga, kde začali nový život. Rodiče zpočátku pracovali jako sloužící a tovární dělníci. Poté se Eduardu Dellinovi st. podařilo úspěšně založit firmu v oboru zahradní architektury. V průběhu následujících desítek let mohli se zbytkem rodiny a přáteli v Československu komunikovat pouze tajně v obavě z jejich perzekuce. Rodiče udržovali úzké vazby s diasporou uprchlíků z bývalé vlasti po celém světě, zvláště v Chicagu. Po celý život aktivně působili v krajských občanských i kulturních organizacích. Eduard Dellin st. byl také zakládajícím členem Velehradu, předchůdce České misie v Chicagu.

Edward Dellin po absolvování Knox College v roce 1963 a studiu práv na DePaul University zahájil svou kariéru v oboru finančnictví. Pracoval pro několik mezinárodních finančních institucí po dobu 55 let. Začal s Hornblower & Weeks v Chicagu, pak strávil 37 let své kariéry ve William Blair & Co., poslední léta jako partner této chicagské společnosti s globálním zastoupením a více než tisíci zaměstnanci.

Edward Dellin byl aktivní v úsilí Výboru porobených národů za osvobození své rodné země od totalitní sovětské nadvlády během studené války. Po pádu komunismu v roce 1989 se vrátil do nově osvobozené Prahy. Inspirován touto návštěvou se začal aktivně angažovat ve snaze o vytvoření blízkých vztahů mezi Amerikou a Československem.

V roce 2003 byl Edward Dellin požádán, aby se stal předsedou Pražského výboru Mezinárodního programu partnerských měst Chicaga: Prague-Chicago Sister Cities. Edward Dellin ve funkci předsedy tohoto výboru působil 15 let. Hlavním úkolem zmíněného programu je posilovat vztahy mezi městy a zeměmi po celém světě. Pražský výbor je dlouhodobě velmi aktivní v podpoře spolupráce mezi Chicagem a Prahou v oblasti kultury, vzdělávání i obchod-

ně-ekonomických vztahů. Hraje také klíčovou roli při přípravě a organizaci pobytu oficiálních hostů z Prahy a České republiky.

Mezi nejvýznamnější úspěchy Pražského výboru Mezinárodního programu partnerských měst Chicaga v posledních letech patří: Pražské dny v Chicagu, měsíční přehlídka hudby, výtvarného umění, filmu a prezentací na téma turistických a obchodně-ekonomických příležitostí v České republice, Dvořákov festival ve spolupráci s Chicagským symfonickým orchestrem, promítání filmu o Siru Nicholasi Wintonovi v Illinoiském muzeu holocaustu, uvedení hry Toma Stopparda Rock and Roll, studentské výměny mezi pražským gymnáziem Nad Alejí a Walter Payton College Preparatory School, výstava o zakladateli genetiky Gregoru Mendelovi ve Field Museum, uvedení České mše vánoční Jakuba Jana Ryby v Chicagu Temple a organizace mnohých dalších výstav a koncertů českých umělců v Chicagu.

Edward Dellin byl v minulosti členem představenstva Chicagské pobočky Česko-severoamerické obchodní komory. Dále působil v představenstvu Pražské nadace svobody, jejímž primárním cílem je chránit a posilovat svobodu ve světě prostřednictvím vzdělávání a necenzurované žurnalistiky.

Edward Dellin byl dlouhá léta důvěryhodným a oblíbeným poradcem amerických i českých velvyslanců, diplomatů a podnikatelů. Za své mimořádné úsilí o zlepšení americko-českých vztahů byl českou vládou dvakrát vyznamenán. V roce 2014 dostal cenu „Gratias agit“, kterou uděluje ministr zahraničních věcí České republiky „za šíření dobrého jména České republiky v zahraničí“, jako ocenění předních osobností a organizací za příkladné aktivity v nevládní sféře. V roce 2020 obdržel medaili Za zásluhy o diplomacii české vlády „za jeho významné a dlouhodobé úspěchy v rozvoji mezinárodních vztahů mezi Českou republikou a Spojenými státy americkými.“

Poslední rozloučení s Edwardem J. Dellinem a zádušní mše svatá se konaly ve čtvrtek 4. listopadu 2021 v kostele Nejsvětějšího srdce Ježíšova ve Winnetce, IL 60093. Kéž mu Pán dá věčné odpočinutí a světlo věčné ať mu svítí.

**Zarmoucené manželce
Catherine Connor Dellin
a celé pozůstalé rodině
vyslovujeme upřímnou soustrast.
Kéž Vás potěší Pán Bůh ve Vašem bolu.**

*Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu*

V sobotu 30. října 2021 zemřel po delším boji s rakovinou milovaný manžel, tatínek a dědeček, bratr a strýc, významný český krajan, pan Edward J. Dellin, který dlouho žil v Glen-coe u Chicaga ve státu Illinois.

Bývalý generální konzul České republiky v Chicagu Bořek Lizec o něm ve své vzpomínce napsal: „Edwarda Dellina - „Duka,“ jak ho mnozí nazývali, jsem považoval za vzor dokonalého amerického gentlemana. Narodil v Praze a jako ostatní Čechoameričané byl velmi hrdý na své české kořeny. Vždy s úctou a vděčností vzpomínal na své rodiče, kteří museli po odchodu do emigrace po komunistickém převratu v roce 1948 začít v Americe nový život. Obdivoval, jak velmi tvrdě pracovali v úplně jiných profesích, než měli v Čechách, aby jejich děti dostaly šanci na šťastný a úspěšný život ve svobodě. Museli pak být velmi hrdí na svého syna, který dosáhl nadmíru úspěšné kariéry v mezinárodní firmě William Blair & Co. Jak jsem zmínil, Duke nikdy nezapomněl na to, že byl také Čechem. Po 15 let pomáhal rozvíjet vazby mezi Prahou a Chicagem (historicky dvěma největšími českými městy na světě) jako předseda Pražského výboru Mezinárodního programu partnerských měst Chicaga. Za všechno, co pro svou „starou vlast“ vykonal, si více než zasloužil cenu Gratias Agit a medaili Za zásluhy o diplomacii. Bylo mi ctí a velkým potěšením připomenout jeho zásluhy před plným sálem v Union League Club of Chicago, když přebíral pamětní medaili u příležitosti 100. výročí založení Československa. – Ve chvíli rozloučení bych mu chtěl vzdát hold a uctít jeho památku. Milý Duku, ze srdce Vám za všechno děkujeme!“

Stará pošta u Pozořic

Rozlehlé starobylé stavení s napoleonskými tradicemi, stojící u staré cesty mezi Brnem a Vyškovem, je dnes známé jako Stará pošta u Pozořic. Celek několika vzájemně propojených budov byl zbudován už v polovině 18. století na důležité cestě z Brna do Olomouce. Sloužil jako hospodářské stavení, a také jako hospoda pro pocestné. Roku 1785 byl díky své téměř ideální poloze vybrán jako další významný bod rakouské poštovní sítě. Stal se zprostředkující poštovní stanicí mezi Brnem a od Brna asi 30 km vzdáleným městem Vyškovem. Bylo v něm mj. stálé ubytování pro poštmistra a jeho rodinu. K poště náležela stáj pro poštovní koně a sýpka. Na rozlehlém dvoře, dlážděném plochými kameny, se přepřahali tažní koně uzavřených poštovních vozů. Pár koní pak v poklusu, za veselého troubení vozky, sedícího na kozlíku, přemísťoval rozmanité poštovní zásilky.

Své nejslavnější chvíle Stará pošta u Pozořic zažila v průběhu slavkovské bitvy koncem roku 1805. Přimo v přepřahací stanici měl tehdy svůj hlavní stan velitel francouzského jezdeckta maršál Joachim Murat. Když byly dne 28. 11. 1805 napadeny francouzské přední jezdecké stráže, konaly se na Staré poště důležité porady francouzských velitelů. Těsně před bitvou na tomto místě císař Napoleon Bonaparte I. řídil jednu z rozhodujících porad se svými maršály Soult, Muratem, Berthi-

erem a pravděpodobně i Savarym. Jednou z možností byla obrana bitevní linie: Kovalovice-Holubice-Hostěrádky. Napoleon však čekal příchod posil od Jihlavy a od Vídně. Proto zvolil možnost stáhnout své síly do výhodnějšího terénu a vmanévrovat svého protivníka do prostoru, ve kterém na něho mohl sám zaútočit.

V průběhu této operace, známé jako „lví skok“, se elitní část francouzského vojska rychle přesunula z jiříkovické kotliny na hřbet Starých vinohradů, do zad stejným směrem postupujícímu nepříteli. Překvapení vojáků 3. protinapoleonské koalice bylo dokonalé. Napoleonův odvážný, ale riskantní plán se stal rozhodujícím strategickým triumfem bitvy u Slavkova. V průběhu bojů měl ve zdech Staré pošty své dočasné stanoviště také štáb ruského generála Bagrationa. Po vítězné bitvě, v noci ze dne 2. na 3. 12. 1805, se sem vrátil Napoleon a v Pozořické poště strávil noc. Druhého dne tu přijal rakouského vyslance knížete Liechtensteina. Výsledkem jejich krátkého jednání byla dohoda, že příměří bude uzavřeno hned následujícího dne, a to v průběhu setkání francouzského císaře Napoleona Bonaparta I. s rakouským císařem Františkem II.

Stará pošta u Pozořic je dnes opředena různými více či méně hodnověrnými historkami. Ještě dnes zde ukazují dělovou kouli, která po bitvě u Slavkova zůstala vězet ve zdivu Staré pošty. Další pozor-

hodnost se pojí se zdejším vinným sklepem. Když Francouzi vyhráli bitvu, ze samé radosti prý vypili všechno víno ukryté ve sklepech Staré pošty. Vyprávělo se, že sudy s vínem otvírali a víno pili tak nedočkavě, že teklo i po zemi. Snad nejzajímavější pověst vypráví o tajné chodbě, která prý vede ze sklepů Staré pošty až do kostela Nanebevzetí Panny Marie v Pozořicích (tamní kostel byl postaven v letech 1707–1724).

Stará pošta u Pozořic změnila několikrát svoji podobu a funkci. Jako poštovní stanice sloužila až do roku 1879. Tehdy byla tato rakousko-uherská císařská poštovní stanice přestěhována do obce Pozoříce. Od té doby se původnímu seskupení budov říká Stará pošta u Pozořic. Ještě na začátku 20. století v těch budovách hospodařil potomek francouzského emigranta z dob francouzské revoluce pan Emil Jacquier. Současní majitelé se snaží, aby Stará pošta měla lepší podobu, než v jaké ji našel císař Napoleon. Do čelní budovy umístili malé muzeum a prodejnu historických replik a suvenýrů. Bývalá sýpka a sklep pod někdejší sýpkou slouží jako restaurace s obsluhou, oblečenou do dobových obleků. Obnovena je také barokní konírna.

*Z knihy J. Kuxe a M. Rašky:
Historky kolem slavkovského bojiště
připravil Jiří Kachlík,
Brno, Česká republika*

Papa Sanou (1)

Boubacar se narodil v Bobo-Dioulasso, pocházel z vládnoucího klanu Sanou. Jeho otec, bývalý šéf města, byl už na odpočinku ve vesnici vzdálené několik kilometrů od Bobo-Dioulasso.

Na návštěvu otce jsme vyrazili z Ouagadougou po ránu linkovým autobusem. Bylo ještě příjemně chladno. Do Bobo-Dioulasso to bylo necelých 400 km. Většinou tu jezdily pohodlné starší autobusy MAny, dovezené přes Saharu z Evropy. Silnice, asfaltová, byla v tu dobu ještě závodní, víceméně bez děr, celkem sjízdná. V Bobo-Dioulasso, kam jsme dorazili v pozdním odpolední, jsme nejprve šli pozdravit Boubacarovu bratra na tržiště, kde měl svoji dílnu pod širým nebem, a smýt prach a pot z cesty.

Setmělo se a my jsme se začali shánět po něčem k jídlu a pití, tedy kromě vody. V místní špeluňce měli jídelní kartu a na ní různé variace na poulette – kuře. Přinesli mi místní pivo Sobobra, pro Boubacara sucrerie – limonádu. Pivo bylo chladné. Prodávalo se v lahvicích 0,7 litru. Rád jsem ho pil. Přes den, v tom vedru, se pila jen voda. K večeru už potom v žaludku z té vody žbluňkaly záby. Člověk mimovolně přestával mít chuť pít. To je v tropech velká chyba. Dochází rychle k dehydrataci organismu. Večer bylo třeba doplnit tekutiny. K tomu se Sobobra hodila výborně. Pivo bylo slabě alkoholizované, kolem 3%. Neleželo tak rychle do hlavy.

Po třetí láhvi, dřív se to neslušelo, jsem udělal zdvořilý dotaz na obsluhu, co bude jako s večeří. Říkali, že to ještě chvíli potrvá. Po chvíli mi došlo, že krátce po objednávce jsem zaslechl nějaké kdákání. A byla to pravda! Oni to kuře museli nejdřív dohonit, zabít, oškubat, a teď se teprve začalo vařit. To bylo na mě moc. Řekl jsem, že máme hlad a že čekat nebudeme. Hospodský začal naříkat, že nikdo jiný tady peníze na kuře nemá a že ho neprodá. Slibili jsme mu svatosvatě, že přijdeme za dvě hodiny.

Vyrazili jsme do nočního města na tržiště. Tam bylo místní korzo a na kraji široké ulice se peklo koží maso. Kus pletiva přehozeného přes dva kameny, to byl gril. Pod tím hořely, spíš doutnaly, silné větve. Vonělo to božsky. Namodralé plaménky spoře osvětlovaly postavy kolem. Bylo to, jako když čerti v pekle pečou koláče, tedy až na tu vůni. Vlastně to byl takový fast-

food po africku. Na ulici se tancovalo v rytmu bubnů. Pobíhaly tu typické masky Bobo – postavy celé pokryté dlouhými listy jako perím. Připomínalo to čerty. Místní černé krásy, úplně jiná sorta než ty z Ouagadougou, se vlnily v rytmu hudby. Byly štíhlé, trochu světlejšího odstínu. Každá měla na hlavě účes, který připomínal antény sputniku. Hezký pohled. Kus dál už zase vyhrával tranzistorák. Ale taky jen tu africkou rytmickou muziku. Nechtělo se mi odejít. Tady to dýchalo Afrikou. Čekali nás ale ještě to kuře a Boubacar se těšil na plný lavor vařené rýže, který byl objednaný jako příloha.

Boubacar byl středně veliký štíhlý chlapík. Vždy jsem se divil, kam se do něho tolik jídla vleze. Já měl v tuto chvíli chuť už jen na to chladné pivo. Po koží pečení přišla dlouhá žízeň. V té době, o které vyprávím, ještě nebyly mobilní telefony. Jak se bratřenci dozvěděli, kdy přijdeme do hospody, nevím. Zřejmě tam-tam zapracovali. Při našem příchodu už seděli v hospodě u stolu. Boubacar z kuřete zachránil jedno stehýnko. Já si vzal několik hrstí rýže, jedlo se rukama, a vypil pár chladných pív. Tedy opravdu dvě. Víc jich v hospodě už neměli. Pokud si vzpomínám, tohle byl jeden z prvních neurvalých nájezdů nenasytných bratřenců. Boubacar nic neříkal, snad ani nemohl s ohledem na místní zvyky, snažil se jíst rychle, aby kus masa zachránil. Já je pozoroval se vzrůstajícím odporem. Bratřenci žrali nezřízeně a ještě u toho mlaskali. Později, dnes jim to ještě prošlo, jsem je od stolu hrubě vyhazoval. A Boubacar k novým pořádkům nic nenamítal.

Ráno, na vypůjčeném mopedu, jsme jeli navštívit papa Sanou. Bylo to asi 5 km vyprahlou holou krajinou. Boubacar chtěl tátovi ukázat svého přítele z Evropy. Je štěstím pro Afričana, když takové spojení do Evropy získá. Snáze se mu opatří věci pro obchod i pro život. Na kraji zeleného sadu, mezi hejnem dětí seděl na kravské kůži šedivý muž. Ani nevstal, jen podal ruku a ukázal, aby mi přinesli sedátko. Když jsem se usadil, Boubacar, hluboce skloněný, vzal jeho ruku oběma svými a přitiskl si ji na chvíli k čelu. Bylo úplně ticho. Zdálo se mi, že tajemná Afrika ke mně promluvila. Potom se poklonil a vytáhl bankovku 1 000 CFA a tátovi ji s ú-

tou, jako dar na uvítanou, podal. Ten po ní chramstnul tím typickým opičím pohybem a rychle zastrčil do kapsáře. Kouzlo vznešenosti bylo rázem pryč. Ženské začaly štěbetat a děti posmrkávat.

Papa Sanou nejprve chvíli povídal s Boubacarem. Mluvili klidně řečí mužů Bobo. Potom se na mě podíval a francouzsky Boubacarovi na úvod řekl, že bílý muž má vždy pravdu, poněvadž více zná a umí plánovat budoucnost. On to ví, protože s bílými spolupracoval. Boubacar mi proslov zopakoval německy. To moudro papa Sanou mě překvapilo. Čekal jsem spíš ty chronické nářky Afričanů na imperialisty a spol.

Vytáhl z kapsáře velký zavírací nůž, takový co má na střence bronzového krokodýla. Vzal mě za ruku a trochu řízl do dlaně. Potom řízl Boubacara a naše ruce spojil. „Od teď,“ pravil slavnostním hlasem, „budeš Franka vždy poslouchat jako staršího bratra!“ V tu chvíli, nebýt všichni kolem černí, bych si připadal jako ve filmu o kmeni Apačů, kdy se bratřili Vinetou a Old Shatterhand. Ale byli jsme v západní Africe. Za pár měsíců měl tento akt sbratření poprvé dohru v Německu a potom ještě jednu, trochu později, opět zde v Bobo-Dioulasso.

Poprvé to bylo po návratu do Evropy. Bylo mi špatně od žaludku, bolela mě hlava, necítil jsem žádnou sílu. Byl jsem zesláblý jako moucha. Já měl vždycky přebytek síly. Dokonce se tradovalo, že: „Frank je silný jako býk a téměř také tak chytrý.“ Teď mně ale bylo opravdu ouvej. Nebyla žádná síla, žádné sebevědomí. „Co se mnou bude? Nikdo mě nemá rád. Jsem tu v Němcích sám jako kůl v plotě.“ A do toho ještě ty emigrantské sny: Najednou jdete po Václavském náměstí a říkáte: „Zítra musím být na úřadě ve Stuttgartu. Ježíšmarjá, jak získám tak rychle výjezdní doložku?“ A v tom se probudíte celí zpočení s radostným zjištěním: „Gott sei Dank jsem v Německu.“ Ale usnout to už nejde. To je typický emigrantský sen ve zkratce. Zdá se vám zprvu v cizině často v různých variantách.

Vypravil jsem se nerad prvně k místnímu doktorovi. Moc jsem si zakládal na tom, že doktora nepotřebuju. Jediný lék, který jsem si někdy vzal, byl aspirin, a to ještě tak jednou za dva roky. Každé ráno

jsem se sprchoval ve studené vodě. Tento zvyk jsem dodržoval i v utečeneckém lágru v zimě, kdy teplá voda netekla.

Doktor mi sám nejprve vypsál kartu a zeptal se, co že mi jako chybí. „Je mi zle, Herr Doctor, a nemám žádnou sílu.“ Koukal na mě přivětivě. „Nebyl jste někde v cizině? Třeba jste si něco přivezl.“ Vyprávěl jsem mu o Africe i o tom, co mě tam potkalo. Jen tak jako zpestření jsem zmínil taky to sbratření v Bobo Djulasso. Doktor najednou zvážněl.

„Sestro, odebereme tady krev.“ Asi jsem se díval vyjeveně. „Herr Frank, to by mohl být AIDS.“ První moje myšlenka byla: „Kde jsem se mohl nakazit?“ Byl jsem v Africe sám a byl jsem mladší. Nežil jsem tam zrovna jako mnich. Ty černý krasavice mě napadly jako první možnost. Asi jsem začal na toto téma něco doktorovi povídat. Nechal mě vymluvit. Sestřička naslouchala se zájmem také. Potom ale povídá: „Na ty ženské zapomeňte, to by musela vymřít celá Afrika. Tak divoké to tam ještě není. Aids se přenáší krví a vy jste si tu krev vašeho černého bratra veřel přímo do rány. To je ta ideální příležitost pro nákazu. Přes ženskou je to nepravděpodobné, a teplej, na to vy nevypadáte.“ „A co mám dělat, Herr Doktor?“ vyhrkl jsem. Zůstal vážný. „Jestli věříte v nějakého pánaboha, tak se modlete, nic jiného vám teď stejně nezbyvá. Jinak přijďte za týden. Budu mít první výsledky.“

Bum! A bylo vymalováno. Den byl rázem pošmourný. Ani na pivo jsem neměl chuť. Šel jsem k sobě. Měl jsem pronajatou místnost v podkroví jedné restaurace. 100 marek měsíčně i s elektrikou. To byla dobrá cena v té době. Byl to bývalý hanbinec. Teď ty malé pokojíky pronajímali gastarbaitrům. Společná koupelna, kuchyňka i záchod. Bydleli tam vesměs Jugoslávci. S těmi se dalo dohodnout. Bylo tam čisto a celkem klid. Dobré bydlení pro samotného chlapa. Koupil jsem si už dříve moderní elektrický psací stroj. Korespondoval jsem s celým světem. Vydržel jsem u psaní dopisů celé dny.

Po týdně mi doktor sdělil, že nález je negativní. Tu noc před jeho návštěvou jsem nemohl usnout. Celý život jsem si přebral několikrát. Nechtělo se umírat. Doktor mě viděl ráno asi přicházet, nechtěl mě trápit čekáním, přišel ven před ordinaci. „Máme to dobrý Herr Frank, ale není ještě vyhráno. Aids má dlouhou inkubační dobu. Za 6 měsíců uděláme další test a pak to bude sichr. Jo, abych nezapomněl, jestli jsem to neřekl posledně, žádný sex!“ Dal mi nějaké prášky.

Píchnul injekci, zřejmě aby mě uklidnil. Časem se mi udělalo líp, myslím, že samo od sebe. Začal jsem pomalu věřit, že ten aids asi nemám. No, nakonec neměl. To bych už tyto stránky určitě nepsal.

S doktorem jsme zůstali přátelé. Hodně ho zajímala Afrika. Občas, když jsem se vrátil do Evropy a byl čas, pozval mě na čaj. Zajímalo se, jak by mohl pomoci lidem v Africe. Má prý navíc různý lékařský materiál, jeho kolegové také, že by ho mohli i darovat. Nevěděli jak. V té době už začaly z Afriky do Evropy prosakovat informace, jak to dopadá s tou rozvojovou pomocí. Většina se rozkrade ještě ve skladech. Pak se to zboží, z velké části potraviny, prodávají na tržištích. Léky ukradnou policajti rovnou pro svoji potřebu. Zvláště ty evropské. K těm nejubožejším chudým lidem, pro které se to celé vlastně dělá, se nedostane vůbec nic.

To, co se tam v lékárnách prodávalo, byly prošlé léky, znovu předatované. Často napodobeniny z Indie nebo z Číny. Ty léky byly neúčinné, vůbec nepomáhaly. Já říkal, že ti černí mají vlastně štěstí. Přinejmenším se nemusejí bát, že je ten hnus z lékárny otráví. Němci nechtěli, aby jejich pomoc takto skončila. Koukali po nějaké organizaci, která by zajistila přepravu léků a pak následně i jejich distribuci v místě, odkud by se opravdu dostaly k těm potřebným. Vozil

jsem do Afriky nákladní auta Mercedes, tenkrát tam zákazníci chtěli sklápěčky 15 t, motor vpředu, s haubnou. Nahoru na korbu se nakládaly malé zemědělské stroje, ojetá auta, náhradní díly, cokoliv. Auta jsme vozili po ose ze Stuttgartu do přístavů v Hamburku. Někdy do Roterdamu a odtud po moři loděmi ro-ro (Roll in – Roll out) do přístavů v západní Africe. Nejčastěji to bylo Lomé v Togu, ale taky Abidjan v Pobřeží slonoviny nebo Tema v Ghaně. To podle toho, jaká byla politická situace v té které zemi. Čas od času se tam v těch zemích mezi sebou prali. Také se různě měnili poplatky pro tranzit. Z přístavů jela auta po ose většinou do Burkiny Faso, někdy dál do Mali i Nigeru.

Cargo za přepravu lodí se platilo od běžného metru délky auta od 550 až do 750 DM/m. Podle agenta i lodi. Jestli byl kamion nahoře prázdný nebo naložený, nikoho nezajímalo. Jen náklad nesměl být vyšší než čtyři metry. Snažil jsem se vždy dokládat do plna, co to šlo. Třeba i obnošené boty nebo ojeté pneumatiky. To vše bylo v Německu zdarma. V Africe naopak bylo možno prodat všechno. Nebylo by pro mě problém odvést tam třeba i půlku nemocnice, kdyby byla.

Frank Nekovář
Z knihty: Afrika země Woodoo

Český právník Vám radí (9)

36. Známy mi vyprávěl, že mu byla ukradena nemovitost v Čechách. Někdo zfalšoval jeho podpis a převedl tuto nemovitost na třetí osobu. Jak se mohu proti tomuto bránit?

Vždy je nutné mít v katastru nemovitostí uvedeny řádné kontaktní údaje. Pokud bydlíte například v USA ale v katastrální databázi je uvedena adresa v Čechách, nemáte šanci se dovědět co s nemovitostí děje. Katastrální úřad totiž posílá informace o probíhajících změnách na adresu která je tam uvedena. S ohledem na situaci v doručování, Vám tato informace může přijít po měsících. Proto si pořídte si takzvaného „hlídacího psa“, u příslušného katastrálního úřadu. Cena je 200 Kč za 1-20 nemovitostí. Dále 10 Kč za každou další nemovitost. Je nutno také zvolit komunikační kanál kterým Vám budou tyto informace předávány. Email, datová schránka apod. Existují také některé společnosti, které nabízejí službu „sledování změn“. Jedná se o placenou službu, které mají podobné názvy jako je „hlídací pes katastru“ nebo „strážce katastru“ aj. Tyto společnosti se zavazují hlídat veškeré změny týkající se Vaší nemovitosti a o veškerých těchto změnách Vás informovat, a to na adresu, kterou jim sdělíte. Cena se pohybuje okolo 500 Kč za rok a dále se zvyšuje dle počtu nemovitostí. Případně si můžete provádět tuto kontrolu osobně nahlížením přes web: www.cuzk.cz. Po vyhledání příslušné nemovitosti zjistíte, zda je ještě Vaše, či s ní není nakládáno bez Vašeho vědomí. Pokud máte nemovitostí více, doporučuji si zajistit toto sledování odborníkem. Pokud byste zjistili, že nemovitost již byla převedena, neznamená to, že se nemůžete bránit. Konkrétní řešení však bude vždy záviset na daném případě. V tomto případě je vhodné obrátit se na advokáta.

37. Teta žijící v Čechách mi chce odkázat nemovitost v Praze. Jakým způsobem to má udělat?

Existuje více způsobů, jak se s tím to přáním může teta vypořádat. Teta Vám nemovitost může darovat za svého života. Je také možné, aby Vám ji odkázala v poslední vůli. Jsou různé formy závěti je avšak dobré tuto vůli sepsat ve formě notářského zápisu. Takto sepsaná závěť bude uložena v registru závětí. V případě smrti Vaší tety bude dědictví vypořádáno dle této závěti. Doporučuji tetičce se poradit a právníkem či kterýmkoliv notářem v České republice.

38. Moje představa je se teď v důchodovém věku vrátit zpět do České republiky. Jelikož jsem v České republice nikdy nepracoval, nemám nárok ani penzi. Jak je to se zdravotním pojištěním? Mohu ho v České republice mít? Podotýkám, že jsem občanem ČR a USA.

Můžete. Nejprve však musíte zažádat o trvalý pobyt, neboť to je podmínkou abyste se mohl stát pojištěncem v České republice. Pokud je pobírán důchod pouze z jiného, nečlenenského státu (například Kanady a USA) a dojde k obnovení trvalého pobytu v ČR, stane se osoba českým pojištěncem. Výše zahraničního důchodu má vliv na výši platby pojistného. V případě důchodu nižšího, než je minimální mzda bude plátcem pojistného stát. Pokud osoba pobírá byt alespoň malý český důchod, bude vždy plátcem pojistného stát.

39. V České republice nám byly vráceny nemovitosti. O správu a provoz těchto nemovitostí se staral náš přítel. K jednání od nás obdržel generální plnou moc. Před týdnem mi bylo známými z vesnice sděleno, že nemovitosti jsou přepsány na jeho jméno. Jelikož máme trvalé bydliště právě u tohoto domu, informaci jsme neobdrželi. Také jsme nic prodávat nechtěli. Co s tím můžeme dělat?

Je mi líto, že se takovéto věci stávají a to poměrně často. I zde platí heslo „důvěřuj, ale prověřuj“. Doporučuji se urychleně obrátit v České republice na advokáta, realitního makléře, aby Vám celou záležitost prověřil. Popřípadě se osobně dostavte na příslušný katastrální úřad, kde zjistíte, zda to tak skutečně je. Příslušný katastrální úřad má k dispozici také veškeré dokumenty vztahující k vlastnickým právům k nemovitosti. Tam obdržíte z těchto dokladů veškeré kopie. Po analýze těchto dokumentů je následně nutno zvolit taková opatření, která ochrání Vaše zájmy. Posouzení a další postup nechte vždy na odbornících.

**Přeji Vám veselé Vánoce
a šťastný celý rok 2022**

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín

Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400
jhorky@ak-hp.cz
www.ak-hp.cz

Bethlehem

In the city of Bethlehem of Judea, stands the Church of the Nativity built to preserve the birthplace of Jesus. Upon entering, one must first go down a spiraling stone staircase to find a small grotto in the bedrock lined with marble. In the middle of that little cave, on the floor, is a 14-pointed silver star with an inscription in Latin, "Here Jesus Christ was born to the Virgin Mary." The Church of the Nativity in Bethlehem commemorates one of the most greatest gifts that God bestowed on us, His son.

The Church of the Nativity has been visited by millions, however from the 2nd to the 4th centuries, this grotto was intentionally hidden with the aim of ridding the world of one of the most important sites to have existed. Ironically, it was this evil act of trying to erase the location of Jesus' birth that led to the magnification of its location.

In 132 A.D., Roman Emperor Hadrian stopped an insurrection from Bar-Kokhba. To prevent future revolts, Hadrian banished all Jews from Jerusalem and paganized Jewish and Christian holy sites. Hadrian then situated a temple to Venus on the site of the Holy Sepulchre and took the nativity in Beth-

Birthplace of our Lord Jesus Christ

lehem out of the grotto. In its place, he built a shrine to Adonis. None of this conniving could stop the locals, even heathens, from referring to the grotto as the place where Jesus was born. Hadrian tried to desecrate the Jewish and Christian holy places in Palestine, but in attempting to do so, he actually presser-

ved their identity.

When Emperor Constantine converted to Christianity he saved the area from Hadrian's sacrilege, and it was under the efforts of Constantine's mother, Helena, that the first Church of the Nativity was built in 339 A.D. Currently, the Church of the Nativity is the oldest continuously operating church in the world. Hallelujah!

Trying to erase Christian sites and Christian teachings has never turned out well for those who have attempted to do so. As we celebrate the birth of our Lord and Savior Jesus Christ, may we as Christians quash the evil trying once again to decimate Christianity and magnify the love we have for Him just as Saint Helena did over 1700 years ago!

The Church of the Nativity in Bethlehem

**Wishing you and your family
a very blessed Christmas!**

Jana Krcek and Family

MY LITTLE CATECHISM

69. Q: Was any human person conceived without original sin?

A: Yes, Mary at her Immaculate Conception.

In the Bible: Luke 1:28

In the Catechism: CCC, 491, 492

70. Q: What was the original sin?

A: Adam and Eve were tempted by the devil, and they chose to distrust God's goodness and to disobey his law.

In the Bible: Genesis 3:1-11; Romans 5:19

In the Catechism: CCC, 397

71. Q: Is there really a devil?

A: Yes.

In the Bible: 1 John 5:19; 1 Peter 5:8

In the Catechism: CCC, 391

72. Q: Is it easier to be bad or to be good?

A: It is easier to be bad, because original sin has left us with an inclination to sin called concupiscence.

In the Bible: Romans 7:15-18

In the Catechism: CCC, 409, 1264, 2516

73. Q: When did you receive sanctifying grace for the first time?

A: At baptism.

In the Bible: 2 Corinthians 5:17

In the Catechism: CCC, 1265

74. Q: What is baptism?

A: Baptism is the sacrament of rebirth in Jesus that is necessary for salvation.

In the Bible: 2 Corinthians 5:17; 2 Peter 1:4; Galatians 4:5-7

In the Catechism: CCC, 1266, 1277, 1279

Going Deeper

Baptism is a great blessing. Through your baptism you became a member of the Catholic Church. This is another wonderful reason, why being Catholic is a great blessing. Through your baptism, you received new life in Jesus. You were made for mission. God had that mission in mind when you were baptized, and every day since he has been preparing you for your mission. We discover that mission through prayer, the sacraments, and service to others. God doesn't reveal our mission all at once, he reveals it step by step.

Podle: My Little Catechism – The Dynamic Catholic Institute, USA – 2018

Přeložily do českého jazyka děti z České sobotní školy kardinála Berana v České misii v Brookfieldu, IL.

MŮJ MALÝ KATECHISMUS

69. Otázka: Byla nějaká lidská osoba počata bez prvotního hříchu?

Odp.: Ano, Marie při jejím Neposkvrněném početí.

V Bibli: Lukáš 1:28

V katechismu: KKC, 491, 492

70. Otázka: Jaký byl prvotní hřích?

Odpověď: Adam a Eva byli pokoušeni d'áblem a rozhodli se nedůvěřovat Boží dobrotě a neposlušat jeho zákon.

V Bibli: Genesis 3:1-11; Římanům 5:19

V katechismu: KKC, 397

71. Otázka: Existuje skutečně d'ábel?

Odpověď: Ano.

V Bibli: 1. Jan 5:19; 1 Petr 5:8

V katechismu: KKC, 391

72. Otázka: Je snazší být špatný nebo dobrý?

Odp.: Je snazší být zlý, protože prvotní hřích v nás zanechal sklon k hříchu, kterému se říká žádostivost.

V Bibli: Římanům 7:15-18

V katechismu: KKC, 409, 1264, 2516

73. Otázka: Kdy jsi poprvé obdržel milost posvěcující?

Odpověď: Při křtu.

V Bibli: 2. Korintským 5:17

V katechismu: KKC, 1265

74. Otázka: Co je křest?

Odpověď: Křest je svátost znovuzrození v Ježíši, která je nezbytná pro spásu.

V Bibli: 2. Korintským 5:17; 2. Petra 1:4; Galatským 4:5-7

V katechismu: KKC, 1266, 1277, 1279

Hluběji:

Křest je velké požehnání. Svým křtem ses stal členem katolické církve. To je další úžasný důvod, proč být katolíkem a je to velké požehnání. Skrze svůj křest jsi obdržel nový život v Ježíši. Byl jsi povolán. Bůh měl toto povolání na mysli, když jsi byl pokřtěn, a od té doby tě každý den připravuje na tvé poslání. Toto poslání objevujeme prostřednictvím modlitby, svátostí a služby druhým. Bůh nezjevuje naše poslání najednou, zjevuje ho krok za krokem.

Pražský orloj zhotovil Mikuláš z Kadaně

Spisovatel Alois Jirásek neměl pravdu

Většina lidí v České republice si ze svého dětství pamatuje, že slavný Staroměstský orloj v Praze sestavil hodinář Hanuš. Dnes už víme, že to není pravda. Orloj vznikl mnohem dříve a jeho zhotovitelem byl královský hodinář Mikuláš z Kadaně. Omyl vznikl nechtěným zaviněním středoškolského profesora a spisovatele Aloise Jiráska. Ten ve Starých pověstech českých napsal, že Hanuš postavil pražský orloj a že pražští konšelé dostali strach, aby podobný orloj nezhotoval i v jiných městech. Proto prý nechali hodináře Hanuše oslepit.

O Mikuláši z Kadaně, hodináři ze starého podkrušnohorského města Kadaně s unikátním klášterem, hradem a bílou radniční věží, se toho mnoho neví. Žil v letech 1350–1419 a byl v zápisech uváděn jako královský hodinář. Pražský orloj sestavil v roce 1410 pravděpodobně na základě výpočtů profesora Jana Šindela, astronoma a matematika pražské Univerzity Karlovy. V pražské metropoli Mikuláš z Kadaně strávil většinu svého dospělého života a v Praze také zemřel. Je dost možné, že jeho mateřským jazykem byla němčina, ale s jistotou to říci nemůžeme.

Osobu hodináře Mikuláše z Kadaně objevil roku 1962 archivář pan Stanislav Macháček. V archivu hlavního města Prahy našel opis listu purkmistra a rady Starého Města Pražského v tzv. Orlojnické knize. Německy psaný originál tohoto listu se do dnešních dnů nezachoval. V opisu listu se píše, že staroměstský orloj zhotovil roku 1410 Mikuláš z Kadaně a že o něj od toho roku pečuje. Byl za to také patřičně odměněn. Za zhotovení orloje dostal „dům stojící vedle městské brány, která vede do Nového města na Koňský trh cestou po městských příkopech blíž našich tržních krámků s prodejem chleba“. K tomu dostal 3 tisíce grošů a byl mu vyměřen pravidelný roční plat 600 grošů. Dodejme ještě, že tehdejší Koňský trh v Praze má dnes název Václavské náměstí.

Pamětní deska Mikuláše z Kadaně na radnici jeho rodného města

V nalezeném opisu listu purkmistra a rady Starého Města Pražského se píše: „...Mikuláš z Kadaně vedle svého mistrovství a smyslu přirozeného tomuto městu a vši obci ku poctivosti zhotovil astrolabium, v němž Slunce svůj pravý běh vykonává stejně jako na obloze nebeské. Přitom se spatřuje, jak Slunce každého dne vychází a zapadá, ukazující poledne i půlnoc s rovnými i nerovnými hodinami. Přitom je (na orloji) také sféra, která ukazuje každodenně, na kterém je zlém nebo dobrém znamení. Je tam možné spatřit, kdy Měsíc přibývá nebo ubývá každé čtyři neděle stejně jako na nebi. Také kdy je Měsíc nový nebo v úplňku. Nadto jsou na předním kole orloje napsány všechny svátky po celý rok. K tomu všemu zhotovil nová kola k velikému orloji na straně bicí svým vlastním nákladem.“

Určité spekulace nám umožňuje zde dosud necitovaná část věty: „...aby náš orloj lépe spravil, než mistr Albrecht to před ním učinil...“. Víme dnes, že hodiny byly na věži Staroměstské radnice už v roce 1402 a že Staroměstský orloj byl dokončen roku 1410. Mistr Albrecht te-

dy mohl být správcem hodin na věži Staroměstské radnice. Nevylučuje se to s tím, že mistr Mikuláš sestavil „astrolabium“ a vyrobil „nová kola k velikému orloji“.

Jak tedy Alois Jirásek přišel na pověst o mistru Hanušovi, kterou dokázal po celé jedno století mást děti a celou českou veřejnost? Zachoval se údaj z roku 1490, že orloj opravoval pražský hodinář Jan z Růže, zvaný Hanuš. Kromě provedení opravy Staroměstského orloje zmíněný hodinář Hanuš vložil do orloje novou kalendářní desku. A byl to Jan Táborský z Klokotské Hory, který žil v letech 1500–1572, další ze správců Staroměstského orloje, který jako autora orloje uvedl mistra Hanuše. Starší listinu tehdy už prostě nenašel, anebo neuměl číst text v německém originálu zakládacího listu. Alois Jirásek chybnou zprávu Jana Táborského převzal a nepravdivá pověst byla na světě. Historici ji už dávno vyvrátili, ale hrůzostrašné příběhy mají mimořádně dlouhou životnost.

Kadaňští občané ovšem takovou krivdu netolerují. Na stěnu své radnice v Kadani si před několika roky nechali připevnit pamětní desku (pro jistotu bronzovou), aby byla Jiráskova mystifikace jednou provždy vyvrácena. Na bronzové desce si můžete přečíst nápis: „Mikuláš z Kadaně. Na paměť královského hodináře a orlojníka, jenž roku 1410 sestavil slavný Staroměstský orloj v Praze.“ Pamětní desku zhotovil umělecký kovář pan Karel Meloun.

*S využitím práce Stanislava Dvořáka
připravil Jiří Kachlík,
Brno, Česká republika*

*Foto na zadní straně:
Světznámý orloj
na Staroměstské radnici
v Praze*

